This is a digital copy of a book that was preserved for generations on library shelves before it was carefully scanned by Google as part of a project to make the world's books discoverable online.

It has survived long enough for the copyright to expire and the book to enter the public domain. A public domain book is one that was never subject to copyright or whose legal copyright term has expired. Whether a book is in the public domain may vary country to country. Public domain books are our gateways to the past, representing a wealth of history, culture and knowledge that's often difficult to discover.

Marks, notations and other marginalia present in the original volume will appear in this file - a reminder of this book's long journey from the publisher to a library and finally to you.

Usage guidelines

Google is proud to partner with libraries to digitize public domain materials and make them widely accessible. Public domain books belong to the public and we are merely their custodians. Nevertheless, this work is expensive, so in order to keep providing this resource, we have taken steps to prevent abuse by commercial parties, including placing technical restrictions on automated querying.

We also ask that you:

+ *Make non-commercial use of the files* We designed Google Book Search for use by individuals, and we request that you use these files for personal, non-commercial purposes.

+ *Refrain from automated querying* Do not send automated queries of any sort to Google's system: If you are conducting research on machine translation, optical character recognition or other areas where access to a large amount of text is helpful, please contact us. We encourage the use of public domain materials for these purposes and may be able to help.

+ *Maintain attribution* The Google "watermark" you see on each file is essential for informing people about this project and helping them find additional materials through Google Book Search. Please do not remove it.

+ *Keep it legal* Whatever your use, remember that you are responsible for ensuring that what you are doing is legal. Do not assume that just because we believe a book is in the public domain for users in the United States, that the work is also in the public domain for users in other countries. Whether a book is still in copyright varies from country to country, and we can't offer guidance on whether any specific use of any specific book is allowed. Please do not assume that a book's appearance in Google Book Search means it can be used in any manner anywhere in the world. Copyright infringement liability can be quite severe.

About Google Book Search

Google's mission is to organize the world's information and to make it universally accessible and useful. Google Book Search helps readers discover the world's books while helping authors and publishers reach new audiences. You can search through the full text of this book on the web at `http://books.google.com/`

KC
15746
HN 5W5Q M

14.11 RC1574

INSIGNIA ACADEMIAE HARVARDIANAE CANTAB: NOV: ANGLIAE
VE RI TAS
The Gift of
Mary Bryant Brandegee
in Memory of
William Fletcher Weld
HARVARD COLLEGE LIBRARY

W. Koller, 1957

Secundus Atheniensis

DEMOPHILI
DEMOCRATIS
ET SECVNDI
VETERVM PHILOSOPHORVM
SENTENTIÆ MORALES

NVNC PRIMVM EDITAE

A LVCA HOLSTENIO.

ROMAE.
EXCVDEBAT MASCARDVS
CIↃ IↃC XXXVIII.

SVPERIORVM PERMISSV.

KC15746
Gc 977.11

Harvard College Library
Bowie Collection
Gift of
Mrs. E. D. Bowie

ILLVSTRISS. ET EXCELLENTISS.

ROMANAE IVVENTVTIS PRINCIPIBVS

CAROLO ET MAPHÆO

FRATRIBVS BARBERINIS

LVCAS HOLSTENIVS S.

NTIQVITATIS reuerentia, quam nescio an genius meus an aliorum persuasio rudi adhuc & tenello animo impresserat, non solum id effecit, vt in omni studiorum genere veteres sapientiæ magistros recentioribus præferrem, & in scriptis eorum, quæ publice extant, euoluendis operam tempusq; collocarem: sed etiam vt nonnulla

vulgo neglecta atque ignorata in bibliothecarum pulueere conquirerem, quibus ſcientiarum & ſapientiæ fundum inſtructiorem reddi poſſe exiſtimabam. Qua in re idem mihi, quod pingendi fingendique artem profeſſis, vſuueniſſe ſentio; qui pulcherrima antiquorum opera, ad noſtram vſque ætatem conſeruata, non ſolum inſpiciunt ſtudioſe, atque imitando exprimunt; ſed ex veterum inſuper ædificiorum ruinis nouas ſubinde ſtatuas & ſigna eruunt, iiſque pergulas & officinas exornant. Meos autem hac in re conatus for-

te res ipſa teſtabitur, vbi quæ hactenus ſub Emin. Cardinalis Barberini Patrui veſtri munificentiſſimo patrocinio elaboraui, in lucem vſumq; publicum proferentur. Interim dum maiora meliora, exiguum hunc ſententiarum libellum Vobis offero: quem ſi neque grauiſſimorum præceptorum pondus, neque natiuus ille & rotundus Græci ſermonis lepor, nec mea, qualiſcunque in vertendo & expolirndo opera, ſaltem officij erga Vos opportunitas commendabit. Ea enim ætate nunc eſtis, quæ & politioribus literis

excoli ad humanitatem, & præceptis seuerioribus ad virtutem informari incipit: dum animus præuio quodam succo ad Sapientiæ purpuram tenaciſſime combibendam præparatur. Quam in rem quid commodius hiſce veterum de virtute atque optima vitæ ratione ſententijs a me adferri potuit? Sunt enim & prudenter atque acute a ſapientiſſimis viris excogitatæ, & verbis elegantiſſimis ac concinno orationis ambitu ita comprehenſæ, vt facile ſubeant animum, & ſine ſupercilio pariter atq; adulatione quid rectum,

pulchramque ostendant; quid sequendum, quid fugiendum moneant. Vobis autem iure merito quicquid hoc libelli est debetur, domui vestræ & in vestra bibliotheca natum. Vestram dico, quam patruus magnus, Pontifex sanctitate & doctrina maximus, Vobis atque vniuersæ familiæ Barberinæ virtutis & sapientiæ officinam instruxit; & Franciscus Cardinalis patruus vestri amantissimus ita locupletauit, vt pleraſque celebriores orbis bibliothecas superet, paucis cedat. Cæterum si quis id mihi vitio vertendum

duxerit, quod Vobis circa prima Latini ſermonis rudimenta nunc occupatis Græca hæc præſeſtine ingeram, huic ego clypeum Mineruæ, hoc eſt, vtriuſque Patrui auctoritatem obtendo, qui cum ſupremę dignitatis apicem a Græcis literis non exiguum ſplendorem mutuari exiſtiment, non ſolum ipſi eas amant coluntque impenſiſſime; ſed & Vos iam inde a teneris iiſdem imbui ſerio cupiunt. ea ſcilicet ſpe, vt virtutis flore, quem generoſa indoles veſtra promittere cæpit, aſſiduo ſtudio in ſolidum fructum adole-

ſcente, ſapientiæ gloriam, Barberinæ domui ab aliquot ſeculis hæreditariam porro propagetis. Romæ. Non. Decembr. CIↃ IↃC XXXIIX.

BENEVOLE LECTOR,

PAVCIS *te in limine de opuſculis hiſce quæ nunc euulgantur monendum duxi. Demophilus Pythagoricarum ſententiarum collector quis aut cuias fuerit, quave ætate vixerit iuxta cum ignariſſimis ignoro. neque enim hoc nomine apud veteres vllum ſcriptorem laudatum memini, præter vnum mathematicum, cuius neſcio quæ ſcholia Porphyrianæ in tetrabiblum Ptolemæi introductioni inſerta leguntur. nam alterum CP. Epiſcopum, ob ſolam dogmatis impie-*

pietatem a Suida commemoratum pro indicto habuerim. Priori illi si quis hanc collectionem tribuere velit, non repugnauerim: cum non pauci ex posterioribus Pythagoreis & Platonicis, vt ceteras curiosas artes, ita apoteleſmaticam ſtudioſe fuerint ſcrutati. Ipſe autem libellus bipertitus eſt. cuius prior pars ſententias ex ſimilitudine ductas, hoc eſt, γνωμικὰ ἐμφατικὰ, vt Iamblichus l. 2. c. 2. vocat; altera gnomas, ſeu ſententias meras continet: quarum quot genera & quis vſus apud Pythagoreos fuerit, cum ex eodem Iamblicho l. 1. c. 18. & 22. cognoueris, id perſuaſiſſimum, puto, habebis, vera, & ſuaria haec eſſe Italicae ſchola apophthegmata. Democratis vero aetatem, patriam, & ſectam vetuſtiſſimus Ionici ſermonis character oſtendit. Eius dicta & ſententias nonnullas Stobeus & Antonius proferunt; apud quos ſaepius cum Demo-

crito librariorum imperitia confunditur: quorum error in tanta rerum antiquarum ignoratione haud facile emendari potest. Plutarchus quoque in politicis præceptis Democratis cuiusdam meminit, qui in Atheniensi republica versabatur circa olymp. cx. neque ab hoc fortasse diuersus est ille, quem ab Epicuro ob libros transcriptos exagitatum in libello contra Epicurum idem Plutarchus refert. De Secundo omnia nobis certiora faciunt Philostratus, Suidas, & sequioris æui scriptor Vincentius Belloacensis meliores hac in re auctores secutus. Suidas autem plane absurdo & puerili errore Atheniensem hunc sophistam cum C. Plinio Secundo clarissimo scriptore Romano confundit. eum porro errorem alio haud leuiori ostentatæ librarij cumularunt, dum pro Herode nobili item sophista nobis substituerunt Herodotum, atque vt Suidam

ex

ex Philostrato emendare in promtu est, ita vicissim apud hunc ex Suida Secundi cognomen restituendum, & pro δηΐθυρος, δηΐθυρος legendum existimo. ea enim vox clauum ligneum seu paxillum significans fabri filio haud male ioculari appellatione tribui videtur. Addam & hoc, breuem illam & argutam Secundi declamatiunculam male acceptam a Philostrati interprete, ita distingui vertique debere, vt a nobis editur. Ex ea liquido apparet gnomas hasce, vel potius aenigmata, verum & genuinum Sophistae illius arguti & ἐφεχυλόῃς foetum esse: de quo post Antonij & Vincentij testimonia dubitare non licet. Ineptissimam vero narrationem, quam adtexit Vincentius de pertinaci silentio, quod Secundus sibi indixerat, cum nugacis & inficeti seculi genium redoleat, huic opusculo inserere religio mihi fuit. potest enim vel apud ipsum,

vel apud G. Barthium legi, qui ex vetuſtis membranis in magnum Aduerſariorum opus lib. xv. c. xvij. retulit. Tandem ſi & hoc ſcire aues, Demophilum Vaticanæ, Democratem Barberinæ, Secundum Regiæ Pariſienſi bibliothecæ debes.

DE-

DEMOPHILI

SIMILITVDINES

PYTHAGORICAE

ΔΗΜΟΦΙΛΟΥ

ΕΚ ΤΩΝ ΠΥΘΑΓΟΡΕΙΩΝ

Ὁμοια, ἢ Βίε θεραπεία.

ΕΟΙΚΕΝ ἡ κολάκεια γεραπτῆ παραπλήσια· διὸ τέρψιν μὲν ἔχει, χρείαν δὲ ὠφελείαν παρέχεῖ.

Ἡ παιδεία ὁμοίως ὄζει χρυσῷ στεφάνῳ· καὶ γὰρ τιμιῶν ἔχει καὶ τὸ λυσιτελές.

Οἱ ἀλαφροὶ τῆς αὐθοφώτων, καθάπερ τὰ κενὰ τῆς ἀγγείων, ὀξέως αἴρεται τοῖς ὠταρείοις εἰσίν.

Ὁ βίος ὥσπερ ὄργανον ἀνέσει καὶ ἐπιτάσει ἁρμοζόμενος ἡδίων γίνεται.

Ὁ λόγος ὥσπερ πλάστης ἀγαθὸς καλὸν τῇ ψυχῇ ἐνετίθησι χῆμα.

Ὁ τῆς

DEMOPHILI

SIMILITVDINES,

seu Vitæ curatio ex Pythagoreis.

ADVLATIO pictæ armaturæ similis est; ideoque oblectamentum quidem adfert, sed vsum nullum præbet.

Eruditio similis est coronæ aureæ, quæ honorē simul cum precio coniunctum habet.

Homines vani & leues, quēadmodum vasa inania, facilime auribus præhensi ducuntur.

Vita musici instrumenti instar remissione & intentione temperata suauior redditur.

Ratio adinstar boni fictoris egregiam figuram animo inducit.

Mens

Ὁ τῆς ζωφωνίας, ὥσπερ χρυσὸς βάρος ἔχει μέγιστον.

Τῆς ἀλαζονείας καθάπερ τὰ κεχρυσωμένων ὅπλων, οὐχ ὁμοιάδες εἰσὶ ἔνδοθεν τοῖς ἔκθεν.

Μύρῳ τινὶ ἀυτὸν δυνάμιν ἔχει ὁ λόγος· κἀμὲ νῦν ἡδὺ ὑμᾶς ὠφελεῖ, καλῶς δὲ πεῖσαντας δύφελήσει.

Φωνὴν ἀδὲ ἔσῃς, καθάπερ κιθαρὸς κακὸς· μᾶλλον δὲ τὰ σιγῶντα ἢ τὰ φωνοῦντα δύλαβεῖσθαι.

Οὔτε τῇ ἡμετέρᾳ πρόσκεισο τὰ ἑταίρων, ἔστε τῇ φιλίᾳ τινὶ κολακείαν προσῳμοίωσε.

Οἱ ἀδόλιχοι, ὥσπερ αἱ χύνες ἔσῃς, τῇ ζωῇ τὰ λαλιᾶς τὰ ἡδονὴν τὰ ὁμιλίας ἐπεβάλλυσιν.

Τὰς μὲν κακὰς ἀσεβήσαντας, τὰς δ' ἀνοήτους καὶ θρασείας γνῶναι δύνανται, αἱ τῶν ἀβρῶν ἡμάτιον ἐνδύσιν ἐαυτάς.

Τὸν πεπαιδευμένον ἔστιν ἐκ συμπεσούσης τῶν ἔργων διαχειμωνίας δῆλον ἀναλύσῃ.

Λι-

Mens ſapientum adinſtar auri ponderis quamplurimũ habet.

Lactantiæ, perinde vt armorum deauratorũ, interna externis haudquaquam reſpondent.

Eadẽ orationis virtus atq; vnguenti: nã & male affectos nos iuuat, & bene habẽtes oblectat.

Hominis improbi, haud ſecus ac mali canis, ſilentium magis quam vox cauenda.

Neque vxori amica, neque amicitiæ adulatio præponenda.

Homines garruli hirundinum inſtar continua loquacitate cõuerſationis voluptatẽ perdunt.

Homines malos in impietatem prolapſos, dementes vero & proteruos ſenectute proiectos peccatorũ furiæ exagitant.

Sapienti ex vita, veluti ex conuiuio, modeſte diſcedendum.

Naui

Λιμὸν μὲν πλοῖον ἄρμος, ὕπνον δὲ φιλία.

Παρὸς ὀπτίμησις πόνου φάρμακον· πλεῖον δὲ ἔχει τὸ ὠφελεῖν τὸν ἀνιηρόν.

Τὸν πονηρῶν ἐπαινέσῃς, καθάπερ τὸν ἀγαθὸν, δεῖ πρὸς τὰ παρόντα ἀγωνιζομένῳ τύχῃ τὰ δέοντα μεταφέρειν.

Ἡ ἀνθρωπίνη, καθάπερ ὁ τῶν θεραχείας καὶ ὀπισθαπὸς χάριν μὲν ἔχει μεγάλην, κόπον δὲ μικρόν.

Οἱ μὲν θεραπεῖς ἵππων τοῖς χαλινοῖς, οἱ δὲ ὀργῆς θυμοὶ τοῖς λογισμοῖς μαλάττουσι.

Τῷ ἡδέϊ καθάπερ ἁλὶ σωφρόνως δεῖ χρῆσθαι.

Καὶ ὑπόθημα καὶ βίος ἁρμόττουσα ἀλυπότητος.

Αἱ μὲν ποθεναὶ ἐπιθυμίαι τὰ νοσήματα, αἱ δὲ ἀναγκαῖαι ἀνίαι τὰς ψυχὰς ἐμποδίζουσιν.

Τοῖς μὲν ἀνοήτοις ἀπὸ πρὸ τέρματος τὸ βεβαιότατον δὲ πίστις, τοῖς

Naui quidem portus, vitæ autem amicitia ſtatio eſt.

Parentis obiurgatio dulce pharmacũ eſt: plus enim habet quod iuuet, quã quod mordeat.

Virum bonum boni luctatoris inſtar aduerſanti fortunæ tota corporis mole obniti decet.

Frugalitas breuis & iucundæ viæ inſtar multum gratiæ, defatigationis parum habet.

Equi contumaces frenis, animi ad iracundiam proni rationibus ducuntur.

Ioco ſalis inſtar parce vtendum.

Et calceus & fortunæ modus apte quadrans minus moleſtiarum habet.

Veſtes talares corpora, opes immoderatę animos impediũt.

Stadij curſoribus victoriæ præmium in meta, ſtudioſis autem

τοὺς δὲ φιλοπονήσαντας ὅτι τῷ γήρᾳ τὸ ἀπολῦσαι δ' ἀφορμῆς ἀπο-
κεῖται.

Διὸ ἄνωθεν ζηλωτὰς τῶν ἐνδόξων ἀνδρῶν τοὺς φιλοπόνους δεῖ τῶν
ἀρχαίων ἰδεῖν οἱ παῖδα

Ἀνανκαῖα δὲ καὶ ἀναγκαιότατα, ἢ τὰ ἀναγκαῖα ἢ χρήσιμα ἐχόντων ἀπο-
μνᾶ· ἔστω οἱ ἐν δυτυχίαις φεισάμενοι, καὶ τὰ ἀναγκαῖα ἢ ἀτυχίαν ἀποι-
κίζοντα βαθήματα.

Αἱ μὲν ἐπιθυμίαι τῶν μαθημάτων ἀξιάμαρτοι πᾶσαι ἐν τῇ χρήσει ἀνα-
φαίνονται· μόνοι δὲ φυχαὶ ἀπαιδεύτοις ἀπαιδεύτοις ἀμαθίαν ἀξιά-
πιστοι λόγων λαμβάνουσι.

Οἱ μὲν δεσπόται κἂν μὴ δικαιοσύνη φοβῶνται· οἱ δὲ δοῦλοι κἂν
μάτην πάντως ὑποδύονται τοὺς δεσπότας.

Ὁ τὴν ἀρχὴν ἀγαθὸς ἐπιτάττων, ἔσται ἐξ ἴσης παιδεύσεις ἐν τῷ γήρᾳ, οἷόπερ
πρὸ ζώντων ἐφρόνει.

Οἱ μὲν κατ' ἀνάγκην κακοὶ

ὄν

autem prudentiæ palma in senectute repoſita eſt.

Voluptates Sirenum inſtar prætereundæ ſunt ei, qui virtutem tanquam patriam viſere cupit.

Vt ſecunda tempeſtate nauigantes etiã aduerſæ præſidia in promtu habẽt: ita viri ſapientes in rebus ſecundis etiã aduerſæ fortunæ remedia ſibi parant.

Veſtes lotæ & nitidæ vſu iterum ſordibus opplentur: animi autem ſemel ab ignorantia purgati perpetuo nitorem ſeruant.

Mancipia fugitiua etiam nemine perſequente timent: ſtulti autem quamuis nullis malis conflictentur, perturbantur.

Diuitiæ auarorũ, occidui ſolis inſtar terram ſubeũtes, nulli viuentium voluptatem afferunt.

Ex terra ſingulis annis, ex

ami-

ἐκ τῆς γῆς, οἱ δὲ ἐκ τῆς φιλίας κ) τοιαῦτα καλεῖν φύσει).

Μισητὸν μὲν ἔφησεν τὸ πρὸς ὀργὴν ἀεὶ μόχθοις πεπαιδευμένον ἀνδρὸς τὰ πάντη ψυχῇ συμφωνῆσαι.

Οὔτ' ἀρρήτῳ πλησίον, ὅτι ἀνοήτῳ ἀπρόσλαλον δεῖ διαλαβεῖν.

Ὑπερδύεται δὲ τὸ μὲν θάλασσαν χειμῶνα, τὴν δὲ λύπην νοῦν.

Νοσεῖται δίαιτα καὶ ἄφρων ψυχὴ δυσάρεστον.

Οἱ μὲν ἀμαθεῖς πρὸς τὰ γεγραμμένα, οἱ δὲ ἀπαίδευτοι ἀνδρὸς τὰ πράγματα συγχέουσιν.

Ὁ ἐκ φιλοσοφίας νῦς ἔοικεν ἰσχνῷ· τοιοῦτόν τι καὶ ἐν ἡμῖν ὀπιθυμεῖν, καὶ μετέχων ἀνθρώπους εἰς τὸ καλόν.

Τὸ μὲν ἀφιλόσοφον ὁ καιρὸς τοῦ μέλιτος γλυκύτερον, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐντιμότερον τοῦ φίλου ἡ συμβουλία ἐνίοτε ποιεῖ.

Καὶ κυβερνήτης ἀγαθὸς ἐνίο-

τε

amicitia quouis momento fructus proueniunt.

Musici opus est quodcunque instrumentum concinne adaptare; viri autem sapientis cuiuis animo sese adtemperare.

Neque ægroti verbera, neq; stulti minæ pertimescendæ.

Thoraci quidem tunica, dolori autem bonus animus subinduendus.

Victus ægrotantis, & stulti animus fastidij plenus.

Pueri indocti literas, viri imperiti actiones confundunt.

Animus sapientiæ præceptis imbutus aurigæ similis est; nam insitas nobis cupiditates cohibet, & ad honestum redigit.

Tempus quidem apsinthium melle suauius reddit; occasio autẽ & necessitas quandoq; efficit, vt inimicũ amico præferas.

Aliquãdo & bonus guberna-

τε ταυτῆι, ἢ αὐτὴ ἀπιστίας ἐτυχεῖ.

Αἱ μὲν βεβῶσαι μάλιστα τὰς παῖδας ἐκφοβοῦσιν, αἱ δὲ ἀπφλαὶ τὰς ἄφρονας.

Ἀνδρείαν μὲν τὸ χρῆμα, ἀδόξου δὲ ἡ πρᾶξις κοσμεῖ.

Ταὐτόν ἐστιν ἐκ χρυσῆ πολιτείᾳ φάρμακον θανάσιμον πιεῖν, καὶ παρὰ φίλῳ ἀγνώμονος ξυμβουλίαν λαμβάνειν.

Αἱ μὲν χρησῳδοὶ ὠδῖνας σημαίνουσιν ἡμῖν, αἱ δὲ φιλοσοφίας λόγοι τὴν ἀλυπίαν.

Οὐχ ἕτως τοῖς ὀφανοῖς πατὴρ, ὡς τοῖς ἀνοήτοις ἀνδρείαν ὀπτῆρ ὄντι χρεία.

Ἡ τύχη ἔοικε φαύλῳ ἀγωνοθέτῃ· πολλάκις γὰρ ἡ μηδὲν πράξαντα στεφανοῖ.

Εἷς μὲν τὸ ὅπλον σὺν κυβερνήτῃ καὶ πηδάλιος χρεία· εἰς δὲ τὸ ὁπλομαχῆσαι λογισμοῦ καὶ τύχης.

Ὁ μὲν ὁπλίτης καθ' ἑαυτὸ τὰ ὅπλα,

tor naufragium, & vir bonus infortunium patitur.

Tonitrua pueros, minæ autē ſtultos potiſſimum terrent.

Statuam figura, virum actio exornat.

Perinde eſt lethale venenum bibere ex aureo poculo, & cōſiliū ex amico perfido capere.

Hirundines cæli ſerenitatem, ſermones autem philoſophici tranquillitatem animi nobis prænunciant.

Non tam orbi parentibus pueri, quam viri ſtulti tutoribus indigent.

Fortuna malo munerario ſimilis eſt, quæ ſæpius nihil perpetrantem coronat.

Ad feliciter nauigandum gubernatore & vento; ad beate viuendum ratione & fortuna opus eſt.

Vt timidus arma, ita ſtultus

ὅπλα, ὁ δὲ ἀνόητος τὰ χρήματα ἔχει.

Τὸ αὐτό ἐστιν ἐξ ἀσθενοῦς αἴσχυνθῆναι σκάφος ὁρμίζειν, καὶ ἐκ φαύλης γνώμης ἐλπίδα.

Ἐπισκοποῦσι τῷ μὲν ἡλίῳ πολλάκις τὰ νέφη, τῷ δὲ λογισμῷ τὰ πάθη.

Οὔτε τὸ ἄῤῥωστον ἡ χρυσῆ ὠφελεῖ κλίνη, οὔτε τὸν ἀνόητον ὄπισθεν μοῦσα.

Τὸ μὲν ἀκέραιον ὕδωρ τὰς φλεγμονὰς ὄπιπλύει· ὁ δὲ ἐπιεικὴς λόγος τὰς ὀργάς.

Οὔτε ὁ αὐστηρὸς οἶνος εἰς πολυτροσίαν ἀθέλγει, οὔτε ἀγροικος χρόπος εἰς ὁμιλίαν.

Πιθήκου ὀργιλοῦ, καὶ κόλακος ἀπφιλοῦ ἐν ἴσῳ θετέον.

Τῷ ἔθει καθάπερ δεσμάτιος πρῶτον μέρος ἐστὶν ἡ νεότης· διὸ πάντες αὐτῇ προσέχουσιν.

Τὰς μὲν γενέσεις ἀσφαλεστέρας, τὰς δὲ πράξεις λαμπροτέρας ἔχειν δεῖ.

Οὐ

opes contra ſeipſum habet.

Idem eſt nauim infirmæ ancoræ, & ſpem animo peruerſo inniti.

Solem ſubinde nebulæ, rationem affectus obtenebrant.

Neque ægrotantem aureus lectus, nec ſtultum fortuna ſplendida iuuat.

Temperata aquæ potio inteſtinorum ardores, lenis autem oratio iras diluit.

Neque vinum auſterum largiori compotationi, neq; aſperi mores conuerſationi apti ſunt.

Ira ſimiæ, & adulatoris minæ eodem loco habendæ.

In vita, tanquã in comœdia, primum actum adoleſcentia ſuſtinet; ideo cuncti attento animo eam ſpectant.

Scripturas cautionibus munitas, actiones ſplendidas habere oportet.

Οὐ χρόπον δὴ τῆ φυτῆ, καὶ δὴ τῆ νέων ἡ πρώτη φυὴ σημείκυσι τὰν μέλλονία καρπὸν τᾶς ἀρετᾶς.

Ἐν μὲν τοῖς ζυμποσίοις ὁ μὴ παροινῶν ἡδύτερος, ἐν δὲ τοῖς ἀγῶσι ὁ μὴ φθονερὸς.

Τὸ αὐτὸ ἐξιν ὄφιν ἀκρίφειν, καὶ τὸν πονηρὸν ἀνερίστειν· παρ' ἑτέρω γὰ ἡ χάρις ἄτιμον γεννᾶ.

Ἐν μὲν ἀδικία σπάνιον τὸ νικᾶν· ἐν δὲ τῆ ἀξυλία τὸ μὴ νικᾶν.

Τὰς μὲν κενὰς ἀσπὰς τὸ πτῶμα δείκνυσι, τὰς δὲ ἀνσπάστους ἀνθρώπους τὸ σῆμα.

Γυμναζόμενον δεῖ φυλάσσεσθαι κόπον, ἀργάζονία δὲ τὸν φθόνον.

Μέγον ἄρεισον, ἔφη τις τῆ Σοφῶν. ὦ παιδόμενοι κὴ ἡμεῖς ἐμοίως τὰς τᾶ βίω θεραπείας ἀναπαύσωμεν, φίλταῖε ἡμῖν καὶ ἱεροτάῖε Ἀσκληπιάδη.

TOY

Sicut in plantis, ita in pueris quoq; prima indoles futurum virtutis fructum indicat.

In conuiuiis quidem ſuauior eſt homo minime vinolentus, in bonis autē minime iniquus.

Idem eſt enutrire anguem & malū beneficijs afficere; apud neutrum enim gratia beneuolentiam parit.

Raro ſecunda cæli tempeſtate nauis frangitur; raro autem ſine conſilio ſeruatur.

Vtres inanes ventus, homines autem ſtultos opinio inflat.

In exercitijs laſſitudo, in rebus ſecundis inuidia cauenda.

Modum omnium rerum optimū ſapientum aliquis pronunciauit: cuius conſilio etiam nos, o amiciſſime pijſſimeque Aſclepiades, vitæ curandæ præceptis finem imponemus.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΓΝΩΜΑΙ ΠΥΘΑΓΟΡΙΚΑΙ.

Α' Κτησάμενος ὑ καθέξεις, μὴ αὐτῦ τοῦδε θεῦ. δῶρον γὰρ θεῦ πᾶν ἀναφαίρετον· ὥστε ὑ δώσει, ὑ μὴ καθέξεις.

Ἀγρυπνος ἔστο κὴ νουῶ· ζυγγενὴς γὰρ τῦ ἀληθινῦ θνατὸς ὁ θεὸς τῦτον ὕπνος.

Βλάπτει θεὸς ὑ χολωθείς, ἀλλ. ὑγνωσθείς. ὀργὴ γὰρ θεῦ ἀλλότριον ἐπ' ἀβελτέτοις γὰρ ἡ ὀργή. θεῷ δὲ μηδὲν ἀβέλητον.

Βελβυόμενος τοὺς ἄλλυς κακῶς φθονεῖς ζαυτῷ πάσχων ὑπὸ σαυτῦ κακῶς. καὶ αὐτὸς δὲ μὴ βούλου τοῦδε κακῶς πάσχειν καλῶς. οἷον

γὰρ

EIVSDEM SENTENTIÆ PYTHAGORICAE.

QVæ parta tueri non possis ea a Deo ne expetas: nullum enim Dei donũ eripi potest; idcirco haudquaquam dabit, quod nequeas conseruare.

Mẽte peruigili esto: nã animi veternus veræ morti affinis est.

Mala hominibus immittit Deus non iratus, sed ignoratus. ira enim aliena est a Deo; quippe quæ in rebus contra voluntatem accidentibus locum habet. Deo autem nihil inuito accidit.

Vbi de alio mali quid cogitas ipsum malo præuertis. neque vero boni quidquam a malo expectes: nam quales cu-

χὸ τὸ ἦθος ἐκάστε, τοῦτός ἐστ' ὁ βίος καὶ αἱ πράξεις. ψυχὴ γάρ ὅστι ταμιεῖον, ἀγαθὴ μὲν ἀγαθῶν, κακὴ δὲ κακῶν.

Βελόστομος πολλά, ἦκε δὲ τὸ λέξαι, ἢ πράξαι. ὁ γὸ ἕξις ἐξουσίαν ἀναπαλέσασα τὰ πραχθέντα, ἢ λεχθέντα.

Γλῶσσα σοφῶ μ' ἀσοφίμοιο τίμιον ἀνδρὶ θεῷ, ἀλλὰ τὰ ἑρμὶ σοφὸς γὸ καὶ σιγῶν τὸν θεὸν τιμᾷ.

Γλωσσαλλὸς ἀθέσφατος ἢ ἀμαθὴς δίχόμυθος καὶ θύων τὸ θεῖον μιαίνει. μόνος ὢν ἱερεὺς ὁ σοφὸς, μόνος θεοφιλὴς, μόνος εὐδαὶς δέχεσθ.

Γυμνὸς ἀποσκελὴς σοφὸς, χιμεντίων καλέσαι ἢ πέμψαντα· μόνῳ γὸ τῷ μὴ τοῖς ἀλλοτρίοις συφορήσαμένῳ ἐπήκοος ὁ θεός.

Δῶρον ἄλλο μεῖζον ἀρετῆ οὐκ ἔστ' ἀνδρὶ θεῷ λαβεῖν.

Δῶρον

iusque mores, talis & vita & actiones. penu enim & promtuariũ eſt animus, bonus quidẽ bonorum, malus autẽ malorũ.

Poſtquàm diu multũq; conſulueris ad dicendum vel agendum accede: neque enim in tua poteſtate erit facta aut dicta reuocare.

Non linguam ſed opera ſapiẽtis Deus præcipue æſtimat: nam ſapiens etiam cum tacet Deum honorat.

Homo garrulus atque imperitus & orando & ſacrificando numen contaminat. Solus igitur ſapiens ſacerdos, ſolus pius, ſolus orandi gnarus.

Sapiẽs nudus huc miſſus, nudus eũ qui miſit inuocet: Deus enim ſolum exaudit illum qui alienis non eſt oneratus.

Nullum donum maius virtute à Deo accipi poteſt.

Δῶρα καὶ θυσίαι θεὸν οὐ τιμῶσιν, ἀναθήματα θεὸν οὐ κοσμεῖ· ἀλλὰ τὸ ἔνθεον φρόνημα ὁμοιοῖ θεῷ. χωρεῖν γὰρ ἀνάγκη τὸ ὅμοιον πρὸς τὸ ὅμοιον.

Δειλόν ἐστι πάθος τὸ χαλεπαίνειν, καὶ τυφλόν.

Διαλέγεσθαι ἄμεινον ἑαυτῷ πλέον, ἐνώπιον τῶν πέλας.

Ἐὰν ἀεὶ μνημονεύῃς, ὅτι ὅπερ σὺ εἶ ἡ ψυχή σου καὶ τὸ σῶμα ἔργον ὑποτυχεῖ, θεὸς ἐφέστηκεν ἔφορος, ἐν πάσαις σου ταῖς ὀργαῖς καὶ πράξεσιν, αἰδεσθήσῃ μᾶλλον τὸ θεωρῆν τὸ ἄληστον, ἔχεις δὲ καὶ θεὸν συνόντων.

Ἐφ' ὅσον σεαυτὸν ἀγαπᾷς, τόσῳ μαίνεσθαι.

Ζητεῖν δεῖ καὶ ἀγαθὸν καὶ τέχνην

Munera & victimæ nihil honoris Deo conferunt, neque ſuſpenſa templis donaria Deum ornant: ſed mens pia ſolide nos Deo coniungit, nam ſimile ſimili adiungi neceſſum eſt.

Durius eſt ſeruire affectibus, quam tyrannis.

Præſtat ſæpius cum ſeipſo, quam cum externis colloqui.

Si ſemper memineris, quocunque demum loco anima, aut corpus tuum aliquid perpetret, Deum inſpectorē adeſſe; in cunctis quidem orationibus actionibusque tuis vereberis inſpectoris præſentiam, quem nihil latet: Deum vero intimum pectoris hoſpitem habebis.

In quantum temetipsū ignoras, furere & inſanire te exiſtima.

Ii coniuges & liberi quæren-

τὰ μὴ τ' ἀναλλαγὴν ἢ ἐκ τούτου φθορά.

Ζῆ ὡς ἀληθῶς θεῷ ὁμοίως ὁ αὐτάρκης καὶ ἀπήμων φιλόσοφος, καὶ πάντων ἡγεῖ μέγιστον, μηδὲν ἀλλότριον κεκτῆσθαι καὶ μὴ ἀναγκαῖον. ὀλιγανδρὶ γὰρ ἡ εὐθυμίαν παῖδα ἡ ἡδὺ χρημάτων ὀλίγιστα· αὐτάρκεις δὲ πρὸς ζωὴν. τὸ μηδὲν ἀδικεῖν.

Ἡ ἡδὺ οὕτως ὅταν κτῆσις ἀβλαβὴς φανῇ καὶ ἀσφαλής.

Ἡγεῖται μάλιστα ἀγαθὸν εἶναι, ὃ καὶ ἑτέρῳ μεταδιδόμενον σοὶ μᾶλλον πάρεστι.

Ἡγεῖται μάλιστα φίλους τοὺς ἀφθόνους ἔχειν ψυχῇ, ἢ τῷ σώματι.

Ἡγεῖται πάντος ἀνιᾶσθαι καὶ τὸν θάνατον καὶ τὸν φόβον καταγελάσαι, καὶ ὅλα τὰ ἡδέα ἀμαθῶν ἔνεκεν εἶναι τοῦ βίου.

Θέλε

rendi, qui etiam poſt hanc vitam ſuperſtites maneant.

Viuit reuera vitam Deo ſimilem frugalis inopsque philoſophus, & opes maximas ducit nihil externum & non neceſſarium poſſidere. nam diuitiarum acquiſitio quandoque cupiditatem accendit: ſed ad bene beateq; viuendum ſufficit ne quid iniuſte agas.

Vera bona nequaquam ocio & ignauia parantur.

Illud potiſſimum bonum eſſe exiſtima, quod cum alio communicatum tibi magis augetur.

Eos præcipue amicos iudica, qui animum potius quam corpus iuuant.

Cuiuſuis ſtulti & laudem & & & vituperium ridiculum ducito: & totam hominis imperiti vitam opprobrium exiſtima.

Da

Θέλε μᾶλλον τὰς ξυνούσας αἰδεῖσθαι σε, ἢ φοβεῖσθαι. αἰδοῖ γὰρ πρέσσεται σέβας, φόβῳ δὲ μῖσος.

Θυμαρολία ἀφεόντων τυφὸς ξοφή, τὰ δὲ ἀναθήματα ἱεροξύλων χορηγία.

Ἰδιώτης ἡδεμία προσπάσις παλλῷ χρόνῳ λανθάνει.

Κακὰ μείζω πάσχει ἐξ ὧν σωφρονιστὴς ὁ ἀδικῶν, βασανιζόμενος τῇ ψυχῇ, ἢ περ τὸ σῶμα ὑπὸ πληγῆς μαστιγούμενος.

Λόγον περὶ θεῶν τοῖς ὑπὸ δόξης διεφθαρμένοις λέγειν οὐκ ἀσφαλές. καὶ γὰρ τ' ἀληθῆ λέγειν ὀλιγίστων καὶ τὰ ψευδῆ κίνδυνον φέρει.

Λόγῳ ἡγεμόνι ἐν παντὶ χρῶμενος οὐκ ἁμαρτήσῃ.

Λυπεῖν τὸ πλησίον, ἡ ῥᾳστώνη αὐτὴ ἄλυπον εἶ.

Men-

Da operam vt tui te familiares vereãtur potius, quam metuant: nam verecundia venerationem, metus odium coniunctum habet.

Stultorum ſacrificia ignis alimenta ſunt; donaria autem, ſacrilegorum prouentus.

Id ſcito, nullam ſimulationem diu latere.

Homo iniquus maiora perpetitur mala dum animus ſcelerum conſciẽtia excruciatur, quam ſi corpus cædatur verberibus.

Apud homines prauis opinionibus imbutos ſermonem de Deo inſtituere haudquaquã tutũ eſt; nam æque periculoſũ eſt, ſeu vera ſeu falſa ijs dicãtur.

Rationem vbique ducem ſequendo nequaquam peccabis.

Alijs moleſtus haud facile, ipſe moleſtijs carebit.

Ma-

Μεγάλλω παιδίαν νόμιζε, δὶ ἣν δυνήσει φέρειν ἀγνοούντων ἀπαθῶς.

Νόμε θεῖε τὸ φαῦλον ἀνήκοον, διὸ καὶ ἄθανατε.

Ξένος ἀνὴρ δίκαιος ἢ μόνον πολίτης, ἀλλ' ἐσθ' συγγενὴς τὶ διαφέρει.

Ὅσα πάθη ψυχῆς, τοσοῦτοι ἀ ὠμοὶ δεσπόται.

Οὐδεὶς ἐλεύθερος ἑαυτῦ μὴ κρατῶν.

Παντὸς καλῦ κτήματος πόνος φερυγαῖος ὁ κατ' ἐγκράτειαν.

Πέπεισο μὴ εἶ σὸν κτῆμα, ὅπερ μὴ ἐντὸς διανοίας ἔχεις.

Ποίει ἃ κρίνεις εἶ καλὰ, καὶ παιῶν μέλλης ἀδοξήσειν· φαῦλος γὰρ κριτὴς καλῦ παίσματος ὄχλος.

Πῶς ἂν ἀνθρώπε ἐκ τῦ ἔργων μᾶλ-

Magnam doctrinam existima, qua ignorantium imperitiam ferre possis.

Improbitas legi diuinæ aurem non præbet; ideoq; contra leges agit.

Peregrinus vir iustus non tantum ciui, sed etiam cognato quodammodo præstat.

Quot animi affectus, tot immanes domini.

Nemo liber, qui sui ipsius non sit compos.

Cuiuscunque boni acquisitionem coniunctus cum continentia labor præcedit.

Id persuasum habeto; tuas opes non esse quas animo reconditas non seruas.

Fac quæ honesta iudicas, etiamsi nullam tibi allatura sint gloriam: vulgus enim malus rectefactorum arbiter.

Ex operibus potius quam ex fer-

μᾶλλον λάμβανε ἢ ἐκ τῶν λόγων πολλοὶ γὰρ βίῳ μὲν εἰσὶ κακοὶ, λέγειν δὲ σωφρονέστατοι.

Πρᾶττε τὰ μεγάλα μὴ ὑπερχρεμάμενος μεγάλα.

Ῥιζωθέντες ἐκ θεοῦ καὶ φυέντες τῆς αὐτοῦ ῥίζης ἐχωρίθημεν· καὶ γὰρ ὑδάτος ἀπεχόμεθα, καὶ τἄλλα φυτὰ δι' γῆς ῥίζης ἀποκοπέντα αὐαίνεται καὶ σήπεται.

Ῥωμη ψυχῆς σωφρονίσμα· αὕτη γὰρ ψυχῆς ἀπαθὴς φῶς ἐστι. τεθνάναι δὲ πολλῷ κρεῖττον, ἢ δι' ἀκρασίας σώματος τὴν ψυχὴν ἀμαυροῦσθαι.

Ῥᾳδίως μὲν μακαρίσεις ἀνδρα σοφὸν καὶ θεοφιλῆ, ὅτι φίλους, ἢ τέκνους, ἢ τινι τῶν ἐφημέρων τὴν σωτηρίαν ἐχόντων· ὅτι ζῶντα μὲν πάντα τὰ τοιαῦτα· τὸ δὲ ἐφ' ἑαυτῷ ἔχειν καὶ τῷ θεῷ, μόνον βέβαιον.

Σοφὸς ἀνὴρ καὶ θεοφιλὴς, ὃς ὅσα οἱ ἄλλοι μοχθοῦσι τῷ σώ-

μα-

sermonibus hominis periculū facito: multi enim male viuunt, & optime loquuntur.

Fac magna nil magni promittens.

Radicati natique ex Deo radici noſtræ inhæreamus: nam & aquarum ſcaturigines, cæteraque terræ germina ſucciſa radice ſiccantur, & putreſcunt.

Animæ robur eſt temperantia: hæc enim vacui affectibus animi lumen eſt. at multo ſatius eſt mori, quam corporis incontinentia animū offuſcare.

Haud facile beatum dixeris hominem, qui amicis vel liberis, aut vlla re fluxa & caduca nititur: cuncta enim hæc lubrica ſunt. at ſeipſo Deoque niti, id ſolum firmum & ſtabile eſt.

Is ſapiens & pius homo eſt, qui quantum laboris alij corpo-

μαίος ἕνεκα, τοιαῦτα πανδαίζει αὐτὸς ὑπὸ ψυχῆς πονηρῆς.

Συγγενεῖ καὶ ἀρχοῦσι πολλὴ εὐδαιμονίας πατρὶς εἶναι.

Τέκνα μανθάνειν τίκτειν αἰδοῖα, καὶ τὰ γυμνοῦσκήσοντα τὸ σῶμα, τὰ δὲ ἐν ψυχῇ θρέψοντα τῇ αἰδοίᾳ ξοφῇ.

Φιλήδονον, καὶ φιλοσώματον, καὶ φιλοχρήματον, καὶ φιλόθεον τὸν αὐτὸν ἀδύνατον εἶναι. ὁ γὰρ φιλήδονος, καὶ φιλοσώματος· ὁ δὲ φιλοσώματος, πανοῦργος καὶ φιλοχρήματος· ὁ δὲ φιλοχρήματος, ἐξ ἀνάγκης ἄδικος· ὁ δὲ ἄδικος, εἰς μὲν θεὸν ἀγνώμων, εἰς δὲ ἀνθρώπους ὠμὸς γίνεται. ὥστε καὶν ἑκατόμβας θύῃ, πολὺ μᾶλλον ἀνοσιώτερός ἐστι, καὶ ἀσεβὴς, καὶ ἄθεος, καὶ τῇ θεραπείᾳ ἱερόσυλος. διὸ καὶ πανοῦργα φιλεῖ-

poris cauſſa ſuſtinent, tantum ipſe animo impendere ſtudeat.

Agnato & principi omnia, vna libertate excepta, cõcede.

Liberos æternos parere diſcito, non qui corpus in ſenectute alant, ſed qui animum cibo perpetuo nutriant.

Fieri haudquaquam poteſt, vt vnus idemque & voluptatibus, & corpori, & opibus parandis, ſimulq; Deo vacet. nam qui voluptatibus deditus eſt, idem quoque ſtudet corpori: at cui corpus curæ eſt, idem profecto & opibus ſtudet: atqui opum ſtudioſus neceſſario iniuſtus eſt. iniuſtus autem & impius eſt erga Deum, & iniquus erga homines. proinde etiamſi hecatombas ſacrificet, multo magis impius eſt, & ab omni religione Deoque auerſus, & animi propoſito ſacrilegus.

λήθονον, ὡς ἄθεον ἢ μισεῖν ἀσεβέπους χρή.

Ψυχῆς αἰσχῆς τόπον οἰκειότερον
δὴ γῆς οὐκ ἔχει θεός.

ΤΕΛΟΣ.

gus . quapropter omnem voluptarium, vt impium & ſacrilegum, auerſari oportet.

Animo caſto & puro locum conuenientiorem in terris non habet Deus.

FINIS.

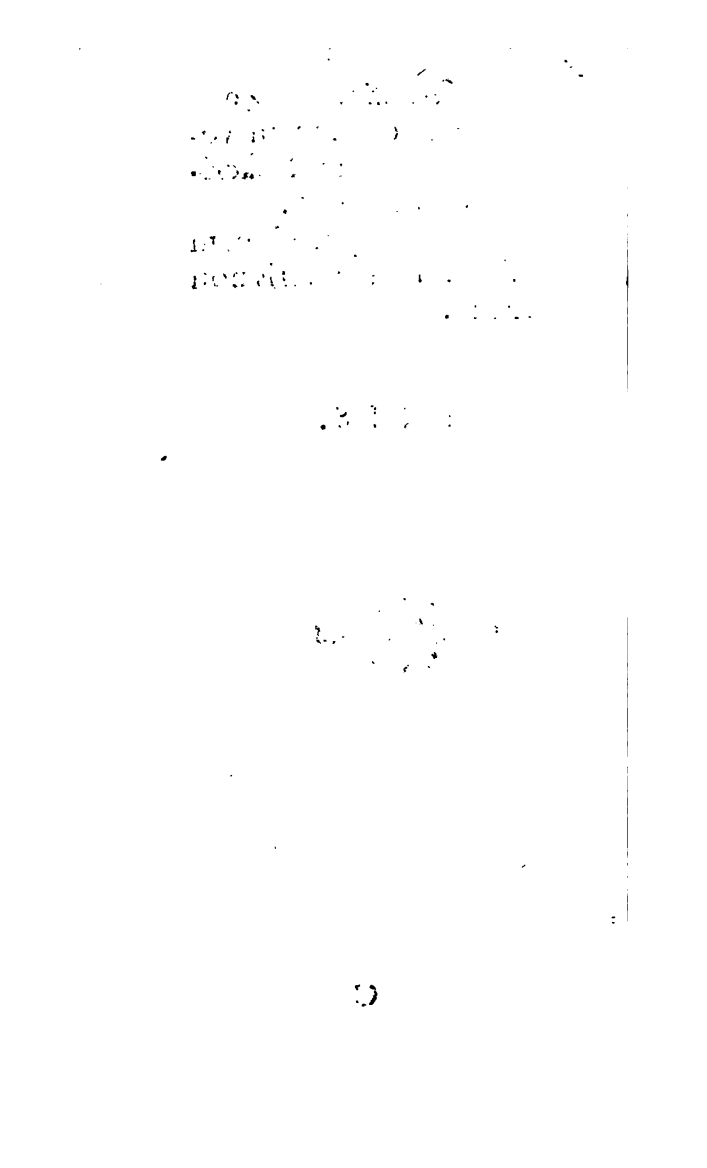

DEMOCRATIS
PHILOSOPHI
AVREAE SENTENTIAE.

ΔΗΜΟΚΡΑΤΟΥΣ

ΦΙΛΟΣΟΦΟΥ

Γνῶμαι χρυσαῖ.

ΓΙΝΩΣΚΕΙΝ μὲν πρῶτόν ἐστι παιδὸς ἐπαΐοντος ξυνὸν νόῳ, πολλὰ μὲν ῥέξαι δαιμόνια ἀνθρώπους, πολλὰ δὲ φαῦλα ἐξ ἔχειν.

Ψυχῆς εὖ πράξαι σπουδὴν μοχθηρίαν ὀρθοῖ· σώματος δὲ ἰσχὺς ἄνευ λογισμοῦ ψυχλὸν οὐδὲν ἀμείνω τίθησιν.

Ὁ τὰ ψυχῆς ἀγαθὰ ἐρεσσόμενος, τὰ θειότερα ἐρέσσει· ὁ δὲ σκήνους, τὰ ἀνθρώπινα.

Κρεῖσσον μοῦ τὰ ἀδικήματα κωλύειν· εἰ δὲ μή, μὴ ξυναδικεῖν.

Ἀγα-

DEMOCRATIS PHILOSOPHI

Aurea Sententia.

SENTENTIIS hisce si quis aures animúq; aduerterit, multa ille opera viro digna patrabit, multis cõtra carebit malis.

Animi quidē perfectio corporis vitium corrigit; corporis autem vitio ratione destitutæ animum nihil melioris reddunt.

Quisquis animi bona amat, diuiniora; qui corporis, humana ambit.

Hominem iniquè agentem impedire præstat, id si fieri ne queat, saltem non adiuuanda eius iniquitas.

Ἀγαθὸν θυμὸς ἀνδρός.

1 Οὔτε ἀθύμως δεῖ ἐπὶ χρήμασιν δυσαιμονῶσιν ἀνθρώποις, ἀλλ' ἐν εὐθυμίῃ καὶ ἀνεμποδισίῃ.

Μὴ δεῖ φοβεῖσθαι, ἀλλὰ δεῖ τὸ δέον ἀπεχόντως ἁμαρτημάτων.

Μέγα τὸ εὐσυμβούλευτον φρονίμῳ ἀνδρὶ εἰς εὐπραξίην.

Μὴ ἁμαρτάνειν ἐν ἀρχῇσιν ἐργμάτων εἰς εὐπραξίην.

Ὁ ἀνθρώπινος βίος εὐβουλίῃσι καὶ εὐλογίῃσι καὶ εὐπραξίῃσι καὶ καθαρμοσύνῃσι χρᾶται.

Μεγαλοψυχίη τὸ φέρειν εὐκόλως πλημμέλειαν.

Νόμῳ, καὶ ἀρχοῦσι, καὶ τοῖς σοφωτέροις εἶκειν, κόσμιον.

Μηδὲν ἀθέων πάσασθαι ὁ ἀγαθὸς ἀνὴρ ἐθέλει λόγον.

Χαλεπὸν ἀρχὴ κακοῦ χείρους.

Ὁ χρη-

Bonum esse, non simulare oportet.

Neque in corpore, neque in opibus posita est hominum felicitas; sed in animo recto, & iustitia.

Non metu sed officij caussa peccatis abstinendum.

Res magna est, in aduersis quæ in rem sint sapere.

Rerum turpium pœnitentia vitæ salus est.

Veridicũ non multiloquum esse oportet.

Infelicior est iniuriam qui facit, quam qui sustinet.

Animi magni est humaniter ferre siquid peccatum fuerit.

Legi, principi, & sapientiori cedere pulcrum est.

Vir bonus improborum reprehensiones nihili facit.

Deteriori parere durum est.

Ὁ ἀκριβὴς ἀνὴρ ὀλίγων ἐπιστήμων ἐστὶ καὶ σοφὸς εἰς δίκαιος.

Ἀνυπόστατος εἰς πειθὼ λόγου πολλαχῇ γίνεται ἀνυσιτέλης.

Τὸν αὐτὸν μὲν τῶν ἐχόντων ὁ νοῦς μᾶλλον κατέχει.

Πολλοὶ λόγου μὲν μανθάνουσι, ζῶσι δὲ οὐ λόγου.

Πολλοὶ δεσπόζουσι τῶν αὐτῶν λόγων ἀεὶ ἐσθίουσιν.

Οἱ ἀξιώτατοι δυσμηχάνοισι συμφορῇσιν.

Ἔργα καὶ πρήξιν ἀρετῆς, οὐ λόγους ζηλοῦν χρεών.

Τὰ καλὰ ἐργάζονται καὶ ζηλοῦσιν οἱ ἀγαθοὶ μᾶλλον ἢ λέγουσι.

Κτημάτων μὲν ἀγένεια ἢ σώματος δυσγένεια ἀνθρωπίνη ἐστὶ, ἡ τοῦ ἤθους δυσγενίη.

Οὔτε

Qui pecunijs facile vincitur haudquaquam erit iuſtus.

Ad perſuadendũ ſæpenumero plus oratio quam aurũ valet.

Quiſquis eũ monet, qui prudentia ſe pollere exiſtimat, operam perdit.

Multi, qui rationem non excoluere ex ratione viuunt.

Multi turpiſſima perpetrantes opera optime meditatis vtuntur ſermonibus.

Stulti rebus aduerſis conflictantes ſapiunt.

Reipſa atq; opere, non verbis, virtuti ſtudendum:

Homines natura ad honeſtatem facti, & cognoſcunt quæ honeſta ſunt, iisque faciendis operam nauant.

Iumentorum generoſitas, in corporis robore; hominum vero in recta morum conformatione conſiſtit.

Οὔτε τέχνη, ἔτε σοφίη ἐφικτόν, εἰ μὴ μάθῃ τίς.

Κρέσσον τὰ αἰσχρὰ ἐλέγχειν ἁμαρτήματα, ἢ τὰ ὀφθαλμία.

Ὧν ὁ ξόανος ὄζιν ὀξύτατος, τυτθόισι καὶ ὁ βίος ζωὴ τάχιστος.

Ἀγαθὸν ἐ τὸ μὴ ἀδικεῖν, ἀλλὰ τὸ μηδὲ ἐθέλειν.

Εὐλογέειν δεῖ καλοῖς ἔργοισι χρή· τὸ γὰρ δεῖ φαύλοισι, κιβδήλου καὶ ἀπατεῶνος.

Πολλοὶ πολυμαθέες νοῦν οὐκ ἔχουσι.

Πολυνοέω, ἢ πολυμαθέω ἀποπέφυκε χρή.

Προβουλεύεσθαι κρέσσον τῆς πράξεως, ἢ μετανοεῖν.

Μὴ πᾶσιν, ἀλλὰ τοῖς δοκίμοισι πι-

Neque ars, neque ſcientia abſque doctrina acquiritur.

Præſtat propria, quàm aliena peccata reprehendere.

Quorum mores bene ſunt compoſiti, hiſce & vita rectè componitur.

Bonum eſt non ſolum ab iniuria, ſed etiam à voluntate lædendi abſtinere.

De recte factis bene loquendum: nam de malis bene loqui hominis eſt ſubdoli, atque impoſtoris.

Multi eruditione varia inſtructi bona mente deſtituuntur.

Multiplici potius animi ſapientiæ, quam multifariæ eruditioni ſtudendum.

Præſtat conſilium actiones præcedere, quam pœnitentiam ſubſequi.

Non omnibus, ſed ſpectatis

πεισθῆναι· τὸ μὲν γὰρ ἀπιθὲς, τὸ δὲ σωφρονέοντος.

Δόκιμος ἀνὴρ καὶ ἀδόκιμος οὐκ ἐξ ὧν πράσσει μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐξ ὧν βούλεται.

Παιδὸς, οὐκ ἀνδρὸς, τὸ ἀμέτρως ἐπιθυμεῖν.

Ἡδοναὶ ἀκαίροι τίκτουσιν ἀνιάς.

Αἱ σφοδρά τι σφοδραὶ ὀρέξεις τυφλοῦσιν εἰς τἄλλα τὸ ψυχικόν.

Δίκαιος ἔσῃ οὐ βούλεσθαι, ἐφιέμενος τῷ καλῶν.

Ἡδὺ μηδὲν ἐπιδέχεσθαι, ἐὰν μὴ συμφέρῃ.

Κρεῖσσον ἄρχεσθαι τοῖς ἀνυπέυθοις, ἢ ἄρχειν.

Νηπίοισιν ὁ λόγος, ἀλλ' ἡ συμφορὴ γίνεται διδάσκαλος.

Δόξα καὶ πλοῦτος ἄνευ σωφροσύνης, οὐκ ἀσφαλέα κτήματα.

Χρήματα μὲν πορίζειν οὐκ ἀνάγκη, ἐξ ἀδικίας δὲ παντὶ χα-

fidendum: illud enim fatui, hoc prudentis eſt.

Vir probus, aut improbus, non ex operibus tantum, ſed etiam ex voluntate ſpectatur.

Immoderata cupiditate trahi pueri eſt, non viri.

Intempeſtiuæ voluptates dolores pariunt.

Nimis vehementes cuiuſcunque rei appetitus etiam ad cætera animum occæcant.

Iuſtus amor citra nullius iniuriam honeſta ambire.

Nihil iucundum admittas, niſi idem ſit conducibile.

Imprudentes aliis parere, præſtat, quàm imperare.

Non ratio, ſed damnum ſtultorum magiſtra.

Honor & diuitiæ abſq; prudentia, opes ſunt parum ſecurę.

Opes parare haud quidem inutile; ſed iniuſte parare id ve-

χαλεπωτάτου.

Χαλεπὸν μιμεῖσθαι μὲν τοὺς κακούς, μὴ ἐθέλειν δὲ τοὺς ἀγαθούς.

Αἰσχρὸν τὰ ὀδύνας πολυπραγμονέοντα, αἰνεῖν τὰ αἰσχρά.

Τὰ εἰς μέλλην ἀτυχίας ποιέειν τὰς φρήξιας.

Κίβδηλοι καὶ ἀγαθοφανέες, οἱ λόγῳ μὲν ἅπαντα, ἔργῳ δὲ οὐδὲν ἀφέοντες.

Μανίαισι ὃς ἀείσει καὶ νῦν ἐχρῆν ᾄδειν εἰς ἃ δεῖ καλῶς.

Ἀμύητος αἰτίη ἡ ἐμαθίη τῶν χρηίστων.

Ἐανὸν φρόνιμον αἰχμώδεος χρῆσθαι καὶ πόλεσι ἔρδοντα.

Ὁ ἀντιδοίης μῦθος καὶ πολλοὶ καλλιστιζόμενος ἀφανὴς ἐς μάθησιν ἐὼν χρή.

Πλανοξένη τὸ πανταχοῦ λέγειν, μηδὲν δὲ ἐκείνῃ ἐθέλειν.

Τὸν φιλέοντα φιλοπαιπαλᾶσθαι δεῖ μὴ ἐόντα λάθρῃ.

Ὁ φθο-

rò omnium pernicioſiſſimum.

Malum eſt imitari improbos, & ſpernere bonos.

Aliena curiosè ſcrutantem propria ignorare turpe eſt.

Continua cunctatio imperfecta reddit opera.

Subdoli homines ſunt, & ſpecie tenus boni, qui verbo omnia, reipſa nihil præſtant.

Felix cui opes & mens ſuppetunt: nam rectè iiſdem vbi res poſcit vtitur.

Peccandi cauſsa, ignorare, quid ſit melius.

Primũ ſeipſum vereri debebat quiſquis turpia perpetrat.

Homo contentioſus nimiũque ſcitus ineptus eſt ad diſcendum ea, quæ vſus poſtulat.

Arrogantia quædam eſt omnia dicere, nihil audire velle.

Improbum obſerues, ne occaſionem arripiat.

Ho-

Ὁ φθονῶν, ἑαυτὸν ὡς ἐχθρὸν λυπέει.

Ἐχθρὸς ἐχ ὁ ἀδικῶν, ἀλλὰ καὶ ὁ βουλόμενος.

Ἡ τῶν ζυγιτῶν ἐχθρη δ τῶν ὀθνείων χαλεπωτέρη μέλλα.

Μὴ ὕποπτος θεὸς ἄπαντας, ἀλλ' ὁλαθὴς γενῦ καὶ ἀσφαλής.

Χάριτας δ' ἐχεδῶς χρεῶν θεσσιοπρυόμενον κρέισσονας αὐτῶν ἀμοιβὰς ἀποδοῦναι.

Χαριζόμενος θεσσιέπου τ λαμβάνοντα, μὴ κακὸν ἀντ' ἀγαθῦ κίβδηλος ἐὼν ἀποδῶ.

Νικηραὶ χάριτες ἐν χαιρῷ μέγισται τοῖς λαμβάνουσι.

Τιμαὶ θεὸς τοῖς διφρονέουσι μέγα δυνάσθαι, εἰ ξυνίασι τιμώμενοι.

Χαρισικὸς ἐχ ὁ βλέπων θεὸν

Homo inuidus ſeipſum, vt hoſtem, dolore afficit.

Inimicus eſt non ſolum qui iniuriam infert, ſed etiam qui de inferenda cogitat.

Conſanguineorum inimicitiæ multò aſperiores ſunt externis.

Non ſuſpicioſum, ſed facilẽ te, & ſecurum cunctis præbe.

Ita admittenda ſunt beneficia, vt iam ante tecum diſpexeris, quomodo gratias maiores reponas.

Vide cui beneficium præſtes, ne forte, ſi ſubduplus fueris, malum pro bono reddat.

Parum beneficium tempeſtiue collatum accipientibus ſit maximum.

Honores plurimum valent apud prudentes, ſi ſibi collatos intelligant.

Beneficus eſt, non qui remu-

ne-

ἢ αἰμύλιον, ἀλλ' ὁ δὲ δρῶν τοιοῦτος ἐπιμελὴς.

Πολλοὶ δοκέοντες φίλοι εἶναι εἰσὶ, καὶ ὁ δοκέοντες οὐκ εἰσί.

Ἐνὸς φιλίου ἄξιον ἀνδρὸς πάντων ἀξιώτων ἀπαίτων.

Ζῆν μὲν ἄνευ ἄξιος, ἄνευ μὲν δὲ ἀξίου φίλου.

Ἐκ ξείνου πολλοὶ τοὺς φίλους, οἱ δὲ ἐξ οἰκείων οὐ πιστοὶ μετασέσωσιν.

Καλὸν ὅπλον πανοπλία τὸ δοκέον, ἀσφαλὲς δὲ καὶ ἐλαφρὸν οὐ μᾶλλον δοκέον.

Οὐδ' ὑφ' ἑνὸς φιλέοντος δοκίμου μοι ὁ φιλέων μισέεται.

Γέρων δ' ἀχαρὴς ὁ αἰμύλος καὶ παιδαγώγεος.

Σώφρονος κάλλιος ζωὴ ἔστω, ἢ μὴ νοῦς ὑπείη.

neratione m ſpectat, ſed qui libera ſponte præſtat beneficium.

Multi cum videantur amici, non ſunt: ſuntque multi, qui non videntur.

Vnius prudentis amicitia, multorum omnium amicitiæ præferenda.

Indignus eſt qui viuat, cui nullus eſt amicus commodus.

Multi amicos deuitant, ſi ex larga fortuna in paupertatem inciderint.

Æquitas vbique eſt bona; ſed quod vltra vel citra modum eſt, haud bonum puto.

A nemine amari exiſtimo, quiſquis amat neminem.

Senex lepidus & fabulator longe eſt gratiſſimus.

Corporis pulchritudo, niſi mens ſubſit, animantium propria eſt.

Re-

Βίον δύσκολον φίλον ἐκφεύγε· ὁ γὰρ ἔρημος, ἐν δὲ δυσχερείᾳ πανταχοῦ ἐπίλυπος.

Φίλοι μὲ πάντες οἱ ξυγγενεῖς, μᾶλλον δὲ οἱ συμφωνέοντες ἐς τὸ συμφέρον τος.

Ἄξιον σοφίης ὅρκους ἐπὶ, αἰσχρῶν συμφορῆς μὴ ἐπίορκον ἀλλὰ ὁλοφύρεσθαι.

Δίζημαί ποτε ἀγαθὸς μόνος φανῆναι· τὸ δὲ πανὰ καὶ μὴ δίζημαι.

Οἱ φιλομαθέες τῆς ἡλίκου τὰς ψυχὰς.

Γυνὴ μὴ ἀσκέουσα λόγον ἐπιστήμην.

Ὑπὸ γυναικὸς ἄρχεσθαι, ὕβρεις καὶ ἀνανδρείαν ἐκφέρει.

Θάνατος τὸ ἀεὶ ἀγαλλιᾶσθαι καλόν.

Ἡ γὰρ τοῖς ἀγαθοῖσι, θεὸς ἐπιπροσθέων πάντα ἐπιτρέπει λαθεῖν ἅτε φαινερῶς ἁμαρτήσε.

Rebus secundis amicum inuenire facile est; in aduersis autem, omnium difficillimum.

Amici sunt non quicunque agnati, sed qui commodis tuis fauent.

Homines cum simus, humanas calamitates non irridere, sed deplorare conuenit.

Bona vix quærentibus, mala autem etiam non quærentibus obtingunt.

Homines queruli ad amicitiam sunt inepti.

Mulier dicendi facultatem non exerceat; res enim periculosa est.

Mulieris imperio parere, cõtumelia & ignauia extrema est.

Animi diuini est semper aliquid boni cogitare.

Qui Deum cuncta inspicere crediderit, neque clanculum, neque aperte peccabit.

Qui

Qui ſtultos laudant magnos damno afficiunt.

Ab alio, quàm à ſe ipſo laudari præſtat.

Si laudes in te ipſo nõ agnoueris, palpum tibi obtrudi exiſtimes.

Mundus ſcena, vita tranſitus: veniſti, vidiſti, abiiſti.

Mundus mutatio, vita opinio.

Finis ſententiarum Democratis.

ΣΕΚΟΥΝΔΟΥ

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ

ἐν βίοις σοφισ. βι. α'.

Μηδὲ Σεκούνδῳ τῷ Ἀθηναίῳ ἀμνημονήσωμεν, ἐν ἐκκλησίαν ὀλίθυρόν τινες, ὡς τέκτονος παῖδα.

Σεκοῦνδος τοίνυν ὁ σοφιστὴς ἐνῶναι μὲν ταῖς τέχναις, ἐμιλλᾶτο δὲ ἀπείρατος. Ἡ γοῦν μὲν σκιαγραφίαν, ἐς διαφορὰν αὐτῆς ἀφίκετο τοιαύτην ἄλλη· ὅθεν Ἡρῴδης διετώθαζεν αὐτὸν, σκιᾶν λέγων.

Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέῃ, καὶ τέκτονι τέκτων.

ἀλλ' ὑποθανόντι καὶ λόγον ἐπεφθέγξατο, καὶ δάκρυα ἐπέδωκε, καίτοι ἡρωϊκῷ τυθέντι. μνήμης δὲ ἄξια τ' ἀνδρὸς τούτου καὶ πλείω μὲν, μάλιστα δὲ ἥδε· ὁ ὑποθέσεις ὁ ἄρξας σάσεως ὑποθησόμενος, καὶ ὁ παύ-

SECVNDI
ATHENIENSIS
SOPHISTAE
SENTENTIAE.

ΣΕΚΟΥΝΔΟΥ

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ

ἐν Βίοις σοφισ. βι. α'.

Μηδὲ Σεκουνδῷ τῷ Ἀθηναίῳ ἀμνημονῶμεν, ὃν ἐπαίνων ὑπόθεσιν τινες, ὡς τέκνου παῖδα.

Σεκοῦνδος τοίνυν ὁ σοφιστὴς, γυναῖκα μὲν ὠφελίτζης, ἐρμιωδίωνα δὲ ἀπέκτεινε. Ἡ μὲν οὖν ἐκπαιδεύσας, εἰς διαφορὰν αὐτῷ ἀφίκετο παιδίου ἕνεκα· ὅθεν Ἡρῴδης διεπωδάζειν αὐτὸν, ἐκεῖνο λέγων·

Καὶ πεφαμὸς πεφαμεῖ κόπτῃ, κὴ τέκτονι τέκτων.

ἀλλ' ὑποθανόντι καὶ λόγον ἐπέφθεγξατο, καὶ δάκρυα ἐπέδωκε, καίτοι ἱπεαιῷ τῳδυπήσαντι. μνήμης δὲ ἄξια τὰ ἀνδρὸς τούτου καὶ πλείω μὲν, μάλιστα δὲ ἥδε ἡ ὑποθεσις· ὁ ἀρξας στάσεως ὑποθησέτω, κὴ ὁ παύ-

SECVNDO PHILOSTRATVS

In vitis Sophiſt. lib. 1.

SEd nec Secundi Athenienſis nobis obliuiſcendum, quem Epitherſum, vt Fabri puerum appellabant.

Secundus ergo Sophiſta in ſentiendo copioſus, in animi ſenſis exprimendis parcus: cùm Herodem inſtituiſſet, in controuerſiam eum ipſo iam alios docente incidit. vnde Herodes ipſum cauillo perſtringens vſurpabat illud:

Et figulus figulo, fabro faber inuidet alter.

Sed mortuo & orationem dixit, & lacrimas addidit: quamuis ſenex admodum obiiſſet. Et multa quidem alia huius viri memoria digna ſunt, maxime autem hæc controuerſia. Qui ſeditionem excitat, moriatur: & qui

παύσας σάσιν ἐχέτω δωρεάν· ὁ αὐτὸς καὶ ἄρξας καὶ παύσας αὐτὴ τὴ δωρεάν. τὸν δὲ ὑποθέσιν ὤδι ἐβεαχυλόγησεν· ὑκῶν, ἔφη, τί πρότερον; Τὸ κινῆσαι σάσιν. τί δεύτερον; Τὸ παῦσαι· δὺς ἓν ἐφ' οἷς ἠδίκησε τιμωρείαν, τὴ ἐφ' οἷς δὲ πεποίηκας, εἰ δυνάσαι, λάβε· τοιὸς δὲ μὴν ὁ ἀνὴρ ἔβη. τέθαπ) δὲ πρὸς τῇ Ἐλευσῖνι τὸ Μεσόγαιε ὁδῷ.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ μυθίσης λόγῳ ρκϛ'.

Σ Εκυῶδος ὁ σοφὸς ἐρωτηθεὶς, τί ὄζει γυνὴ, εἶπεν· Ἀνδρὸς ναυάγιον, οἶκου ζάλη, ἀμπελουργίας ἐμπόδιον, βίου ἄλωσις, καθημερινὴ ζημία, ἀνθαίρετος μάχη, πολυτρόπου πόλεμος, συνεστιώμενον θηρίον, συγκαθημένη μέριμνα, συμπλεκομένη λέαινα, κεκοσμημένη Σκύλλα, ζῶον πονηρὸν, ἀναγκαῖον κακόν.

ΑΝΩ-

sedat, præmium accipiat. idem seditionem excitans & sedans, præmium petijt. Hanc causam sic breuiter perorauit. Igitur, inquit, quid primum? seditionem excitasse. quid secundum? sedasse. Des ergo pœnas ob illatam iniuriam, deinde præmium ob recte facta, si potes, accipe. Talis iste vir fuit. sepultus est in via Megarensi iuxta Eleusina.

ANTONIVS Melissæ sermone CXXII.

SEcundus ille Sapiens interrogatus quid esset mulier, respondit. Viri naufragium, domus tempestas, tranquillitatis impedimentum, vitæ captiuitas, quotidianum damnum, voluntaria pugna, sumptuosum bellum, bellua contubernalis, solicitudo assidens, lœna complectens, exornata Scylla, animal malitiosum, malum necessarium.

ΑΝΩΝΥΜΟΥ ἐν Θεολογίᾳ ἀνέκδοτος.

Ὁ αὐτὸς ἔφη· ζώων πάντων τὰ τέλειμα, ἀρσενικὰ πτηνῶν, πετεινὸς, καὶ ἀλεκτρυὼν γυναικός· τῶν δὲ δύο ὀξέως φύσιν, ἀλεκτρυὼν γυναικὸς ἐκφυσᾷν οὐκ ἰσχύσει.

ἐκ τῆς Σκέψεως.

Σεκοῦνδος Ἀθηναῖος σοφιστὴς, ὃς ἐπεκλήθη πλάνης, ἐπωνομάζετο δὲ Ἐπίκειος, ὡς ἰδίος τέλειος· καθηγητὴς δὲ γέγονε καὶ Ἡρῳδότου [γρ. Ἡρῳδότου] τοῦ σοφιστοῦ· ἦσαν δὲ μαθηταὶ ῥητορικαί.

VINCENTIVS Bellouacenſis ſpec. hiſt. lib. XXX. cap. LXX.

Temporibus Adriani floruit SECVNDVS Philoſophus, qui phi-

ANONYMI florilegium MS. in bibl. Barberina.

Idem aiebat: in tria mala incidi, grammaticam, penuriam, & malam mulierem. duo effugi, malam mulierem effugere non potui.

Ex Suida.

Secundus Athenienſis Sophiſta, qui vocatus eſt Plinius: ſed cognomento dicebatur Epicurus, quaſi fabri filius. fuit autem Herodoti [leg. Herodis] Sophiſtæ magiſter. ſcripſit declamationes oratorias.

---

philoſophatus eſt omni tempore ſilentium ſeruans, & Pythagoricam vitam ducens.

ΣΕΚΟΥΝΔΟΥ ΤΟΥ ΣΟΦΟΥ

ΓΝΩΜΑΙ.

Τί ὄζυ κόσμος;

Ἀκατάληπτος οὐσιοχή, θεωρητικὸν κατασκεύασμα, ἀσυλόπτον ὕφωμα, αὐτοτέννητον θεώρημα, πολυχάραικτον μόρφωμα, αἰώνιον δημιούργημα, αἰθὴρ θερμικὸς, πολυδιοίκητον πνεῦμα, ἐπιπλανὲς κύκλωμα, ἥλιος, φῶς, ἡμέρα, σελήνη, ἄστρα, αὐτόπτης, νύξ, γῆ, πῦρ, ὕδωρ, ἀήρ.

Τί ὄζυ ὠκεανός;

Κόσμου ἐναλιάλισμα, θαλάσσης στεφάνωμα, ἁλμυρὸς δεσμὸς, ἀτλαντικὸς ζωστὴρ, πάσης φύσεως ἀοίδεθρος, οἰκουμένης κάτοχος.

Τί ὄζυ Θερμός;

Ἰδιόπλαστον ἀγαθὸν, πολύμορφον εἴκασμα, ἀσυλόπτον ὕφωμα,

μα,

SECVNDI PHILOSOPHI SENTENTIAE.

Quid eſt Mundus?

INcomprehenſibilis complexio, ſtructura mente contẽplanda, altitudo oculis inacceſſa, ex ſe natum ſpectaculum, multiformis figuratio, æternus tenor, almus æther, multipartitus ſpiritus, ſeptiuagus circuitus; ſol, lumen, dies, luna, ſtellæ, tenebræ, nox; terra, ignis, aqua, aër.

Quid eſt Oceanus?

Mundi amplexus, corona maritima, ſalſum vinculum, cingulum Atlanticum, totius naturæ ambitus, orbis faſcia.

Quid eſt Deus?

Bonum natiuum, multiformis imago, altitudo inuiſi-

μα, πολυχάραικτον μόρφωμα, δυσνοούμενον ζήτημα, ἀθανάτος νοῦς, πολυδιοίκητον πνεῦμα, ἀκοίμητος ὀφθαλμός, ἰδία παίντων ὑσία, πολυώνυμος δυνάμις, παγκρατὴς χεὶρ, φῶς, νοῦς, δυνάμις.

Τί ὄξιν ἡμέρα;

Σχίδιον κακοπαθείας, δυσθεκάωρος σχολομή, ἀρχὴ καθημερινή, ὑπόμνησις βιωτικὴ, δειλινὴ ἀποτασις, ἀμόνιον ἀείθμημα, φυσικὸν ἐσόπτρισμα, ἀειζωσα μέλεμνα.

Τί ὄξιν ἥλιος;

Οὐράνιος ὀφθαλμὸς, νυκτὸς ἀποταγωνιστὴς, αἰθέριον κύκλωμα, κοσμικὸς ἔλεγχος, ἀκήρατος φλὸξ, καρπῶν ὠοβόλαιον, ἄσβεστος ἀκτὶς, κεχορηγημένη λαμπὰς, οὐράνιος ὁδοιπόρος, ἀδιάλειπτον φέγγος, ἡμέρας κόσμημα.

Τί

bilis, variè effigiata forma, quæſtio intellectu difficilis, mens immortalis, ſpiritus cuncta perùadens, peruigil oculus, propria omnium eſſentia, multinominis poteſtas, manus omnipotés, lumen, mens, poteſtas.

Quid eſt Dies?

Stadium laboris, duodecim horarum decurſus, quotidianum principium, admonitio victitandi, veſpertina dilatio, perpetua ſupputatio, ſpeculum naturale, ſollicitudo aërea.

Quid eſt Sol?

Oculus cæleſtis, noctis aduerſarius, æthereus circuitus, mundi index, flamma ſincera, frugum fomentum, radius inextinguibilis, fax ſemper ſuppetens, viator cæleſtis, indeficiens lumen, ornamentum diei.

Τί ὄζι σχολή;

Οὐρανὸς πορφύρεα, νυκτερινὴ ἀδαμυθία, πλούτων παννύχισμα, ὀδόντων παιηονία, πλίης διδασκαλὴ, ἐρεύνιος ὁδοιπορία, κακῶν ἔργων ἔχθεα, σημεῖον ἑορτῆς, μιλιαῖον ἀνακύκλωμα, παλίνδρομος ἀνάμνησις.

Τί ὄζιν ἄνθρωπος;

Νοῦς σεσαρκωμένος, πνεῦματικὸν ἄγγειον, ἀρθπικὸν οἴκημα, εἰκπτήριον ὀλιζοχρόνιον, ὀπίπονος ψυχὴ, τύχης παίγνιον, φρόνησις χρόνε, ὡς ἐωμένον ὄργανον, καὶ θάνατος βίε, φωτὸς ἄπος άτης, γῆς ἀπάτημα.

Τί ὄζι γυνὴ;

Ἀνδρὸς ὀπιθύμιον, συνεσιόμενον θηρίον, συγκοιμωμένη λέαινα, συμπερμένη δράκαινα, ἱματισμένη ἔχιδνα, ἀνδράρξιος μά-

χη,

Quid eſt Luna?

Cæli purpura, ſolamen nocturnum, nauigantium peruigilium, peregrinantium conſolatio, ſolis vicaria, iter cæleſte, facinoroſorum inimica, ſignum feſtorum, menſtrua reuolutio, reciprocum memoraculum.

Quid eſt homo?

Mens induta carne, vas ſpiritale, ſenſile domicilium, breue habitaculum, anima ad labores nata, fortunæ ludibriũ, temporis cura, inſtrumentum oſſeum, vitæ explorator, lucis deſertor, terræ creditum.

Quid eſt mulier?

Viri deſiderium, fera contubernalis, leæna lecti ſocia, dracæna cuſtodita, vipera veſtita, pugna voluntaria, bellum ſum-

Τί ὄζι φίλος;

Ζῆ μόνον ὄνομα, ἄνθρωπος ἄφατος, δυσάρεστον κῆπμα, καταφυγὴ δυσυχίας, ἀπορίας φάρμακον, ἄκος ταλαιπωρίας, καταίσιος βίε, ἄνθρωπος ἀκαταλληπτος, ἀνυπόστατον κράμπλιον, ἀκαταλήπτος δυτυχία.

Τί ὄζι γῆρας;

Πληρώσις ἡμερῶν, ὑγιάνυσα νόσος, ζῶν θανάτος, περισκοπουμένη μέριμνα, φόβος ἐλπιζόμενος, πολυχρόνιον γέλασμα, ἄτονος φέρησις, ἔμπνους νεκρός, ἀφροδίτης ἀλλότριον, θάνατος περισκοπούμενος, νεκρὸς κινούμενος.

Τί ὄζιν ὕπνος;

Καμάτων ἀνάπαυσις, ἰατρῶν κατόρθωμα, δεδεμένων λύσις, ἀγρυπνούντων σοφία, νοσούντων δύ-

χη,

Quid eſt amicus?

Nomen inane, homo nuſquam comparens, res inuentu difficilis, infelicitatis refugium, anguſtiarum ſolatium, miſeriarum fomentum, vitæ inſpector, homo incomprehenſibilis, theſaurus nuſquam exiſtens, indefinens felicitas.

Quid eſt ſenectus?

Plenitudo dierum, ſanus morbus, viua mors, cura expectata, ſperatus timor, annoſum deridiculum, eneruis prudentia, cadauer ſpirans, Veneris odium, mors expectata, mobile cadauer.

Quid eſt ſomnus?

Laborum requies, deſideratus medicorum effectus, victorum ſolutio, inſomnioſorum

Τί ὄζι φίλος;

Ζῆτημμμον ὄνομα, ἄνθρωπος ἄφαντος, δυσεύρετον κτῆμα, καταφυγὴ δυσυχίας, ἀπορίας ἄδεμνύθιον, ἄκος ταλαιπωρίας, καταίσιοπος βίου, ἄνθρωπος ἀκατάλληπτος, ἀνυπόστατον κράμμιλιον, ἀκαταλήκτος δύτυχία.

Τί ὄζι γῆρας;

Πληρωσις ἡμερῶν, ὑγιαίνουσα νόσος, ζῶν θανάτου, περισκοπουμμένη μέριμνα, φόβος ἐλπιζόμενος, πολυχρόνιον γέλασμα, ἄτονος φέρησις, ἔμπνους νεκρός, ἀφροδίτης ἀλλότριον, θάνατος περισκοπούμμενος, νεκρὸς κινούμμενος.

Τί ὄζιν ὕπνος;

Καμάτων ἀνάπαυσις, ἰατρῶν κατόρθωμα, δεδεμμένων λύσις, πεπτυγότων σοφία, πολιτῶν δύ-

χη,

rum ſapientia, ægrotantium votum, mortis imago, afflictorum ſolamen, vniuerſi ſpiritus quies, diuitum ſtudium, pauperum oblectamentum, quotidiana occupatio.

Quid eſt pulchritudo?

Natiua pictura, inaffectatum bonum, momentanea felicitas, mutabilis poſſeſſio, ſpirans lenocinium, hominis incontinentis naufragium, bonum inſtabile, carnea felicitas, voluptatum miniſtra, flos marcidus, res non parabilis, hominum ſolatium.

Quid eſt terra?

Cœli baſis, ſpeculatio ſine fundo, radicatio aërea, gymnaſium vitæ, lunæ pernigilium, ſpectaculum viſu incõprehenſibile, imbrium nutrix, frugum ma-

λυπὴς, αἰώνιον φύλαγμα, πολυδιοίκητον χώρημα, γέννα καὶ ὑποδοχὴ πάντων.

Τί ὄστι γεωργός;

Καρπῶν ὑπηρέτης, ὄμβρου διατητὴς, ἐρημίας συνήθης, ἀθαλασσίας ἔμπορος, ὕλης ἀνταγωνιστὴς, ξοφῆς ὑπουργὸς, πεδίων ἀεικίνητος, γῆς ἰαχὸς, δένδρων φυτουργὸς, ὀρνέων παιδαγωγὸς, κακοπαθείας συνήθεια.

Τί ὄστι πλοῖον;

Ἐπίσαλον φράγμα, ἀθεμελίωτος οἰκία, ἡμιοσμυὸς τάφος, κιβωτὴ σανὶς, ἀγέμων ὁδοιπορία, ἀνιπαμυὴ φυλακὴ, ὑπαλέων μόχθος, πλαγιος ἵππος, λιθοσμυὴ γαλέαγρα, ἐκκύμαστος ὁδοιπορία.

Τί

mater, inferorum operculum, cuſtodia æterna, ſpacium multarum ditionum, generatio & receptaculum rerum omnium.

Quid eſt agricola?

Frugum miniſter, imbrium arbiter, ſolitudinis amicus, mercator maris expers, ſiluæ aduerſarius, victus operarius, corrector camporum, terræ medicus, plantator arborum, auium magiſter, æruminæ conſuetudo.

Quid eſt nauigium?

Res fluctuans, domus ſine fundamento, ſepulcrum paratum, tabula quadrata, ventorum peregrinatio, volitans carcer, mors natitans, equus marinus, muſcipula aperta, fluctiuagum iter.

Quid

Τί ὄζι ναύτης;

Κυμάτων ὁδοιπόρος, θαλάσσης βεβηλοπάλεος, ἀνέμων σύνοδος, οἰκουμένης ξένος, γῆς ὑποστάτης, χειμῶνος ἀνταγωνιστὴς, διαπόντιος μονομάχος, ἀνέμων ἰχνεύτης, εὐδιλος ἐπὶ σωτηρίᾳ, θανάτου γείτων, θαλάσσης ἔφεδρος.

Τί ὄζι θάλασσα;

Λίσσονος ὕπνος, ἀπάλυσις σώματος, καλαμπαρώντων ὀπὴ θυμία, πνεύματος ὑποστασις, φυγὴ καὶ ἀποκλησις βίου, πλουτίων φόβος, πενήτων εὐθαλάλία, ἀνάλυσις μελῶν, ὕπνου παλὴ, ἀληθινὴ ἀφροδισμία, ἀπόλυσις πραγμάτων.

ΤΕΛΟΣ.

Quid eſt nauta?

Fluctuum viator, veredarius maris, ventorum comes, orbis hoſpes, terræ deſertor, tempeſtatum aduerſarius, maritimus gladiator, perueſtigator ventorum, ſalutis incertus, mortis vicinus, maris amator.

Quid eſt mors?

Somnus æternus, reſolutio corporis, afflictorum deſiderium, receſſus ſpiritus, fuga & abdicatio vitæ, diuitum timor, pauperum ſolamen, reſolutio membrorum, pater ſomni, verus terminus fixus, diſſolutio omnium.

FINIS.

SECVNDI PHILOSOPHI

Reſponſa ad interrogata Adriani,

Ex Vincentio Bellouacenſe, ſpec. hiſt. l. x. cap. lxxi.

Quid eſt Mundus? Inceſſabilis circuitus, ſpectabilis ſupellex, multiformis formatio, æternus tenor, circuitus ſine errore.

Quid eſt Oceanus? Mundi amplexus, terminus coronatus, (*al.* coarctatus,) hoſpitium fluuiorum, fons imbrium.

Quid eſt Deus? Immortalis mens, incontemplabilis celſitudo, forma multiformis, incogitabilis inquiſitio, inſopitus oculus, omnia continens, lux, bonum, & quod eſt huiuſmodi.

Quid eſt Sol? Cæli oculus, caloris circuitus, ſplendor ſine

oc-

occasu, diei ornatus, horarum distributor.

Quid est Luna? Cæli purpura, Solis æmula, malefactorum inimica, solamen itinerantium, directio nauigantium, signum solemnitatum, largæ roris, præfagium tempestatum.

Quid est Terra? Basis cæli, medietas mundi, fructuum custos & mater, operculum inferni, mater nascentium, nutrix viuentium, deuoratrix omnium, cellarium vitæ.

Quid est Homo? Mens incarnata, phantasma temporis, speculator vitæ, mancipium mortis, transiens viator, loci hospes, anima laboriosa, paruitemporis habitaculum.

Quid est Pulchritudo? Flos marcidus, carnalis felicitas, humana concupiscentia.

Quid est Mulier? Hominis

confuſio, inſaturabilis beſtia, continua ſollicitudo, indeſinens pugna, viri incontinentis naufragium, humanum mancipium.

Quid eſt Amicus? Deſiderabile nomen, homo vix apparens, infelicitatis refugium, indeſinens felicitas.

Quid Diuitiæ? Auri pondus, curarum miniſtri, delectatio iniucunda, inſatiabilis inuidia, deſiderium inexplebile, os excelſum, inuiſa concupiſcentia.

Quid eſt Paupertas? Odibile bonum, ſanitatis mater, curarum remotio, ſapientiæ repertrix, negocium ſine damno, poſſeſſio abſque calumnia, ſine ſollicitudine felicitas.

Quid Senectus? Optatum malum, mors viuentium, incolumis languor, ſpirans mors.

Quid Somnus? Mortis imago,

go, laborum quies, infirmantium votum, miserorum desiderium.

Quid est Vita? Beatorum lætitia, miserorum mœsticia, expectatio mortis.

Quid est Mors? Æternus somnus, diuitum pauor, pauperum desiderium, ineuitabilis euentus, latro hominis, fuga vitæ, resolutio omnium.

Quid est Verbum? Proditor animi.

Quid est Corpus? Domicilium animæ.

Quid est Barba? Sexus discretio.

Quid est Cerebrum? Custos memoriæ.

Quid est Frons? Imago animi.

Quid Oculi? Duces corporis, vasa luminis.

Quid est Cor? Receptaculum vitæ.

Quid Iecur? Custodia caloris.

Quid Fel? Suscitatio iracundiæ.

Quid Splen? Risus & lætitiæ capax.

Quid est Stomachus? Ciborum coquus.

Quid Ossa? Robur corporis.

Quid Pedes? Mobile fundamentum.

Quid est Ventus? Aëris perturbatio, mobilitas aquarum, siccitas terræ.

Quid sunt Flumina? Cursus indeficiens, refectio Solis, irrigatio terræ.

Quid Amicitia? Æqualitas animorum.

Quid Fides? Ignotæ rei miranda certitudo.

Quid est quod hominem lassum fieri non sinit? Lucrum.

SECVNDI PHILOSOPHI SENTENTIAE

Siue Quæſtiones problematum, ſcriptæ ad Adrianum Imp.

Ex Caſſ. Barthij. Aduerſarior. l. XL. c. XVII.

Mvndus, eſt inceſſabilis circulus, cunctorum via & tranſitus.

Mare, mater aquarum, terræ amplexus.

Deus, mens immortalis, incomprehenſibilis certitudo, forma omniformis.

Cælum, Sphæra volubilis, cápui intelligétiæ, hortus æternitatis, theatrũ vitæ omnium.

Sol, oculus Dei, cæli & naturæ ſenſus, temperator vitarum, horarum æternus diſtributor.

Luna, Solis famula, tenebrarum arbitra, index malefactorum, directio æſtuum,

tempestatum & ventorum indicium.

Homo, mens incarnata, anima subiecta tempori, lusus astrorum, speculator vitæ, motus & mortis mancipium.

Terra, basis mundi, mater corporum.

Dies, stadium laborum, viuentium respectus, mortis calculatio.

Aër, custodia vitarum, animarum fundus.

Lux, rerũ facies, colorum index.

Pluuia, terræ exsudatio, nutrix fructuum.

Nebula, tenuis nox.

Ventus, aëris turbatio, mobilitas aquarum, siccitas terræ.

Aqua, subsidium vitæ, fons fructuum, scatebra agilitatis, macularum ablutio.

Flumen, imago temporis, cursus

ſus indeficiens, refectio ſolis, irrigatio terræ.

Gelu, frugum exſiccatio, pons aquarum naturalis.

Hyems, caloris exſilium.

Ver, parturitio terræ.

Æſtas, rerum voluptas, naturæ prægnatio, venuſtas laborũ.

Mulier, ſollicitudo perpetua, humana furia, quotidianum damnum, perpetua iracundia, pondus immobile, neceſſarium malum.

Pulchritudo, naturalis captio, parui temporis flos, error humanus, omnium cupiditas, dulcis morbus, amabile tormentum.

Finis Sententiarum Secundi.

Secundo ab argumenti ſublimitate ſequentes Ioannis Pediaſimi verſiculos ex Regia bibliotheca deſcripſi ſublimitatis.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΠΕΔΙΑΣΙΜΟΥ

τῆ Βυλγαρίας Χαρτοφύλακος

Πόθος.

Περὶ γυναικὸς κακῆς.

Γυνὴ πονηρὰ ναυάγιον ἀρρένων·
Ἀῤῥωστία συνοίκους ἐκ ἰωμένη.
Καθημερινὴ τοῦ συνοίκου ζημία·
Γῆρας ἄωρον δύνεται ξεσταλίας (μέμ
Στερκτὸν κακὸν, μεμιγμένα συγκαθη-
Νὺξ ἀστέλλωσ, ἡμέρωσις ἀπειλή·
Τὸ πτυλον ἕλκος, ἐνδομαχοῦσα φθόη·
Πονηρὰ φύσις, ἀκατάλλακτος μάχη
Βίᾳ σπεδασμὸς, ἐπόκολπος σκορπίος·
Ἀνήμερος λέαινα συμστέλλη μέμ·
Πνεύμονος χίμαιρα μὴ νικωμένη·
Τὸ δ' ἕρπον πολυκέφαλος ἄμαχον τέρας·
Μανὰς, σεβὰς, ἀντίκρυς ἀκολασία·
Ῥίζα πονηρὰ χλοάζουσα ἐλαστηρίων·
Γαστὴρ ἀκρατὴς, ἠχοῦσα μέμφων σόμα·
Παντόλμων ὄμμα, θρύψις ἐξεσπημένη·
Τὸ ψεύδος θάλασσα συγκεκαλυμένη·
Κακουργίας θύελλα συνεσβεσμένη.

Συμ-

IOANNIS PEDIASIMI

Chartophylacis Bulgariæ

Desiderium.

De muliere mala.

MVlier mala virorum naufragiũ,
Morbus domesticus insanabilis,
Quotidianum coniugis damnũ, (mi,
Senectus prematura mariti infelicissi
Amabile malum, cura assidua,
Nox illunis, brumalis amarities,
Dolosum vlcus, occulte grassãs tabes,
Maligna natura, internecinũ prælium,
Vitæ exitium, scorpius tectus sinu,
Immitis leæna complexu iuncta,
Igniuoma Chimæra insuperabilis,
Hydra multiceps, inuincibile mõstrũ,
Furiosa, procax, publica lasciuia,
Radix mala peiorum propaginum,
Venter incontinens, os exacutum,
Proteruus oculus, luxuria exercitata,
Suspicionum pelagus turbatum,
Improbitatis procella concitata,

Συμπλοκὰς ἄλλη, Σκύλλα, Χάρυβδις
φάλος.
Εὔριπος, ἄλλη συζυγία σαπρόων
Ἀφ' ἑστίας πῦρ, καὶ ἁπλυσμὸς οἰκίας
Ἐτώσιον γῆς ἡ σκαπάνη καλὸν βάρος
Κημὸς κορώνων, ταινίας χάσμα
μέγα
Τὸ σφυρηχὸν πᾶν Ἀχέρων σφυ-
σύεσσον
Ἐρινὸς ὑπόπικρος, ἁδὴς παμφάγος
Οἰωνὸς ἀπαίσιος ἀηδὲς ζυζύγω
Ὦ τίς γυναῖκα τηλικαύτην σκιφύσει;

Περὶ γυναικὸς ἀγαθῆς.

Ἀσφάλεια γυνὴ πλῆς ἀκύμων συζυγίας
Εὐφροσύνη ζύμφυλος ἡ συλλαμβάνη
Καθημερινὸν κέρδος ἐξ ἐργασίας.
Γῆρας λιπαρὸν δύνατη μακαρίσω
Δῶρον θεῦ, σιωπηρὸς ἀμεριμνία
Εὐήλιον φῶς, ἥρος ἡδυθυμία
Πρόδηλον ἄχος, συμφανὴς σωτηρία
Φύσις ἀσφαθὴ, φίλτρον ὀκ ἀπαρθίας
Βίε πλατυσμὸς, ἀγαθῶν μυρμηκία
Ἐρασιτικὸς θὺς ἀεστὴς ἐζυγμένος

Πα-

Altera Symplegas, Scylla, Charybdis vorax,
Exercitus, altera Seyn abundas lacrimis,
Incendium domestícum, ruinam domus,
Ingens terræ & insupportabile pondus,
Præcipitium exitiosum, Tenari vorago ingens,
Ohauia quicquid absorbens Acheron,
Erinnys acerba, infernus vorax,
Omen male auspicatum coniugi,
O quis mulierem talem effingiat?

De muliere bona.

Mulier proba placidus viri cursus,
Sanitas familiaris nescia eripi,
Quotidianum lucrum ex laboribus,
Senectus iucunda mariti felicissimi,
Donum Dei, communis securitas,
Lumen serenum, verna voluptas,
Manifesta medela, euidens salus,
Natura benigna, amor ex precordijs,
Vitæ dilatatio, bonorum aceruus,
Bos operosus aratri iugum trahens,

Παρθενιακὴν δ' ἀμαλθείας κέρας·
Νέφος μυθικὸν ἕλυζον ἀδρὸν χρυσίον
Εὐχηροζωὸς ἀστραβὴς τὸ δίτος τύπος
Βλαστῶν ἀγαθῶν ῥίζα κοσμικὸν τέρας·
Μέζων παλαιστὰς λαμπὸς ἀθρήσει
σάμα·
Κάτω νενεύκως ὄμμα κεμνότης ἔφυ·
Κῦμα ἑλκυσθὲν ἀβλαβὴς δ' καρδίας
Αὔρα πνεῦσα ὡραίως δ' ποιᾶν·
Ἐν νυκτὶ φωτὸς, ὄρμος ἐν πλυδωνίῳ
Ἄσφιξος ἰσθμὸς, ἐν ὁδοδείκτῃ πύ-
λαξ.
Ποδηγέτειν φῶς, αἰθρία δ' οἰκίας·
Γῆς ὅλκιον γέννημα, γῆς ἰσαξία·
Σάφεια ὡροβλὴς, ἀσφαλὴς δίκυ κλί-
μαξ.
Ὀλβιόδωρος Νεῖλος ἀργυροῤῥόας·
Σίμβλον μελισσῶν, ἡλύσιον μακάρων·
Αἴσιον οἰώνισμα τῆς σιτοδυνέτης·
Ὦ τίς ἐμὲ ἅρπασε τηλικαύτην ἐλαχὴν;

ΤΕΛΟΣ.

Prouerbiale Amaltheæ cornu,
Nubes fabulosa auro copioso manãs,
Modestię inaffectata imago,
Germinum bonorũ radix præstantior,
Gula mensuram seruans, os benedi-
cum,
Oculus demissus, morum grauitas,
Fluctus trãquillus, cordis simplicitas,
Aura benignitatem clementer spirãs,
Specula nocturna, tranquilla statio,
Immotus isthmus, fons hortum irri-
gans,
Lumen viã dirigens, domus serenitas,
Terrę nobile germen, terrę compa-
randa precio,
Salutare refugium, tuta vitę scala,
Nilus opum largitor argento fluens,
Alueare apum, beatorum Elysium,
Omen auspicatum thori socio.
O quis mulierem talem inueniat!

FINIS.

. Pag. 16. Οἱ ἐλαφροὶ) ita Plutarchus in præceptis polit. ἐ μὲν λύκον ἔ φασι τῷ ὤτων κρατεῖν· δῆμον δὲ καὶ πόλιν ὠκ ἐν τῷ ὤτων ἔχειν δεῖ μάλιστα.

P. 20. Πικρὸς ἀπόλαυσις) sic Stobæus ser. 81. sed in Melissa, cap. 125. πικρὸς ἄδεια legitur.

Ἡ ἀνάγκη) MS. Vat. in fine huius sententiæ legit. Τῶν δὲ μακρὰν nullo sensu. vnde cum apud Stobæum ser. 5. πόνων scriptum sit, non dubitaui πόνων hoc loco substituere.

Καὶ ὑπόδημα) hæc sententia restituenda apud Stobæū ser. 3. vbi corrupta & male diuulsa extat. contrarium sentit Aristippus apud Maximū, ser. 140. *Non* ✕ *maius calceamentum inutile est, sic & possessio maior. illius enim*

enim superfluitas utentibus impedimento est: hac autem vel tota, vel per partes pro temporis ratione uti licet.

P. 22. Δᾶ ἄσπερ Σφηκᾶς) Ex notissimo Homeri figmento de Vlissis nauigatione per scopulos Sirenum. Eas tamen Plutarchus sympos. l. 9. quæst. 14. ex Platonis mẽte, easdem cum Musis esse docet. Sed locum de Sirenum cantu hactenus pro derelicto & desperato habitum hic emendatum propono. ἐν ταῦθα δὲ τοὺς ἡμᾶς ἀμυδρά τις οἷον ἠχὼ δ μουσικῆς ἐκείνης ἐξικνεῖται, ἀλλὰ λείων ἐκπαλεῖ ἢ ἀναμιμνήσκει τὰς ψυχὰς· ὧν τοιοῦτος μὲν πλῆθος ἀφειλιλίπασι καὶ καθαπέπλασται ταῖς κινήσεσι περὶ πάθεσιν, ἃ κηρισῖς. hoc ait: *cœlesti illa Sirenum musica excitari & admoneri animas, quarum aures obturatæ & stipatæ sunt sepimentis & af-*

fe-

fectionibus carneis, non cereis; nam voces iſtæ, Τότε, & κείνοις, nauci non ſunt, & alluſionis elegantiam perdunt.

Ὥσπερ οἱ ἐν Φόρμιῶνι) ita Terentius in Phormione:

Omnes cum ſecundę res ſunt maxime, tum maxime
Meditari ſecum oportet, quo pacto
aduerſam ærumnam ferant.

Οἱ μὲν κατ') Apud Iamblichum l. 2. de ſecta Pyth. c. 2. φιλοσοφίας non φιλίας legitur. ſed ſuus vtriq; conſtat ſenſus. Meliſſa ſer. 135. cum Demophilo congruit. rectius tamen verbis tranſpoſitis legit: οἱ μὲν ἐκ τῆς γῆς καρποὶ κατ' ἐνιαυτόν. ego Vaticani codicis ſcripturam repræſentaui.

P. 24. Μυσικὸς μὲν) pro ψυχὴ reponerem Τύχη. & ſic ſæpe apud auctores peccatum. Proclus in Timæum lib. 1. pag. 61.

Stoi-

Stoicum hoc paradoxum affert : Τὸν σοφὸν εὐδαίμονα εἶναι καὶ ἄνευ τύχης. *Sapientem non indigere fortuna.* vbi tamen ψυχῆς pro τύχης editum leginius. Cæterum haud dissimilem ex Demonacte sententiam habet Meliss. cap. 148. ὅτι οἱ ἄμικτοι τοῖς ὀξαίνοις, ὅτι οἱ ἀπαράδοτοι τῇ τύχῃ ἀνεπαμύνατοι. quæ apud Stobæum ser. 4. leuiter corrupta est: vt & alia similis ex Aristonymo ser. 3.

Τὸ περιρύσιον) male apud Antonium Meliss. cap. 144. ὑπερρύσιον scribitur. subinduitur enim tunica thoraci, ne corpus premat; non inducitur.

Νοσοῦντος) apud Stobæum ser. 4. & Meliss. cap. 148. ἀρρωστος δὲ τυχίᾳ legitur. vnde hic iterum τύχη pro ψυχῇ reponendum apparet. attamen Vaticani Codicis lectionem non feren-

rendam solum, sed & præferendam alteri existimo.

P. 26. Τὰ δὲ ἔργα) extat bis Melissæ cap. 135. sed posteriori loco male ὀλίγα legitur. qui enim consilium malum ab homine amico & benevolo?

Εἰς μὲν τὸ δύνασθαι) sic Euryphamus antiquissimus Pythagoreus in egregio illo fragmento de vita, apud Stobæum ser. 101. vnde apparet hanc istius μανίαν sententiam esse.

P. 28. Τὰς γραφὰς ἀφανῶν ἔργων) Cum similitudines istæ, teste Iamblicho, ἐκ τῶν ἐναργῶν ἐπὶ φανερὰ καὶ ἄδηλα, hoc est, rerum perspicuarum cõparatione exprimantur, non video quî scripturarũ certitudo & securitas cum splendore actionum comparari possit. Gesnerus Melissæ c. 1. ἀρχὰς legisse videtur, vbi vulgo ἔργα μοὶ edidit. puto & ipsi hæsisse

sisse aquam, ideoque hariolum potius egisse quam interpretē, mihi vox ἀσφαλείας suspecta, pro qua leuissima mutatione ἀσαφείας scriberem, verterēque: *Picturæ umbra, actiones splēdor cōmendat*. nam vt Plinius ait l. 35. c. 5. *Pictura lumen inuenit & umbras, differentia colorum alterna vice sese excitante*. Si de scripturis vocem ancipitē quis accipere malit, referenda erit sententia ad arcanum & reconditū, eoq; obscurū scribendi modum Pythagorici gregis, qui symbolis & ænigmatis animi sensa inuoluebat, Delphici Apollinis instar, οὐ λέγων, οὐδὲ κρύπτων, ἀλλὰ σημαίνων. de qua obscuritate Iāblichū vide lib. 2. c. 21. sed forte cōmodiori sensu ἀφθαρσίας scriberetur: cum scriptionis, præsertim Philosophicæ virtus maxima & præcipua sit ἀφάλεια, si-

ue

ne pura & non affectata simplicitas; qualis in Xenophõte potissimum ab Aristide aliisq; magistris cõmendatur, & qualem in Rustici literis obseruat laudatq; Principum sapientissimus M. Aurelius. atque hæc natiua simplicitas in Ocello, Timæo, Cebete, cæterisq; quorum fragmenta supersunt, antiquissimis Pythagoreis maxime elucet.

P. 30. Ἐν μὲν τοῖς ζυμπο.) Similis Plutarchi sententia est apud Stobæum serm. 4. & Antonium c. 148. ἐν μὲν γὰρ μεθαις παροινοῦσιν, ἐν δὲ ἀτυχίαις δαιμονῶσιν οἱ πολλοί. vnde & hic δαιμονῶν potius quam δαιμᾶν legendũ; econtra isthic ἀτυχίας scribendum existimo. nam res secundæ animos potissimum dementant & transuersos agunt.

P. 32. Ἀπὸ πλησμάδων.) Sexti Philosophi est §. 79. & 80. quã

Ruf-

Ruffinus vertendo ita peruertit, vt vix vestigia veræ lectionis agnoscas.

Βυλεύόμενος) apud Sextum ita habetur §. 312. & 313. *Qui cogitat aduersus alium mala, ipsa. preuenien ipse perfert mala.* vnde his quoque legendum constat, φθάνει σαυτὸν πάσχων: quod in versione expressi.

P. 34. Γλῶσσα) Ita Sextus §. 401. & 402. sed græca Ruffinus vertendo interpolauit. in Melissa ser. 93. posterior pars paulo auctior legitur, vt & in MS. anthologia bibliothecæ Barberinæ, vbi Sexto disertim tribuitur. sequens etiam partim apud Sextum, partim apud Hieroclē p. 25. aurei cōmentarij habetur.

P. 36. Δῶρα ἡγ.) Hæc quoque dicto Hieroclis loco extat: vbi auctius meliusq; ἀγαθὸς ἢ ἐγκρατὴς legitur.

Παλιγμιακὸν δ' ἀμυαλθείας κέρας·
Νέφος μυθικὸν ἐλύζον ἀδρὸν χρυσίον
Εὐχηροζωϊῆς ἀπραγματεύτου τύπος
Βλαστῶν ἀμαθίων ῥίζα κοσμικωτέρα·
Μέζων καταστολὰς λαμπὰς, ἀθρήσαι
σαμεῖ.
Κάτω νενδικὸς ὄμμα, σεμνότης τρόπου
Κῦρα δὲ λιπαρὰ φλάτης δ' καρδίας·
Αὔξα πνέουσα ὡραίως δ' ποιῶν·
Ἐν νυκτὶ φρυκτὸς, ὄρμος ἐν κλυδωνίῳ
Ἄσφιστος ἰθμὸς, ἐν θαλασσίοις σπί-
δαξ.
Ποδηγέτειν φῶς, αἰθρία δ' οἰκίας·
Γῆς ἄλογον γέννημα, γῆς ἰσαξία·
Σώτειρα προβλὴς, ἀσφαλὴς εἰς κλί-
μαξ.
Ὀλβιόδωρος Νεῖλος ἀργυρορρόας·
Σίμβλον μελισσῶν, κλύσιον μακαρέων·
Ἄσπον οἰώνισμα τῆ σιωδυνέτη·
Ὦ τίς γυναῖκα τηλικαύτην εὑρήσει;

ΤΕΛΟΣ.

Prouerbiale Amaltheæ cornu,
Nubes fabulosa auro copioso manãs,
Modestię inaffectata imago,
Germinum bonorũ radix prestantior,
Gula mensuram seruans, os benedi-
cum,
Oculus demissus, morum grauitas,
Fluctus trãquillus, cordis simplicitas,
Aura benignitatem clementer spirãs,
Specula nocturna, tranquilla statio,
Immotus isthmus, fons hortum irri-
gans,
Lumen viã dirigens, domus serenitas,
Terrę nobile germen, terrę compa-
randa precio,
Salutare refugium, tuta vitę scala,
Nilus opum largitor argento fluens,
Alueare apum, beatorum Elysium,
Omen auspicatum thori socio.
O quis mulierem talem inueniat!

FINIS.

gendus Stobæus ser. 10.

P. 58. Ὧν ὁ ἔρως.) Stob. s. 37. & Mel. c. 97. rectius, οἷον.

P. 70. Ὁ νόμος πάντων.) Egregie Plotinus Enn. 3. lib. 2. c. 15. cæterum παράβασις, vox e theatro & media scena petita: estq; primus chori ingressus in scenam, primusq; ostentus, teste Pollvce & Hephæstione.

Ὁ νόμος ἀλλήλωσις.) extat apud Marcum Antoninū Imp. lib. 4. cui & alibi passim in ore suum illud, παῦ ἀναλήψις.

Ad Secundam.

P. 80. Ἀναζάλωτος θεσμοχή) veteris versionis auctor ἀναζάλωτος θεσμὸς legit; & paulò post ἀναιδὴς κύλωμα. sed vtriq; nostram lectionem præfero. Verùm hæc cuiuis conferre facile est.
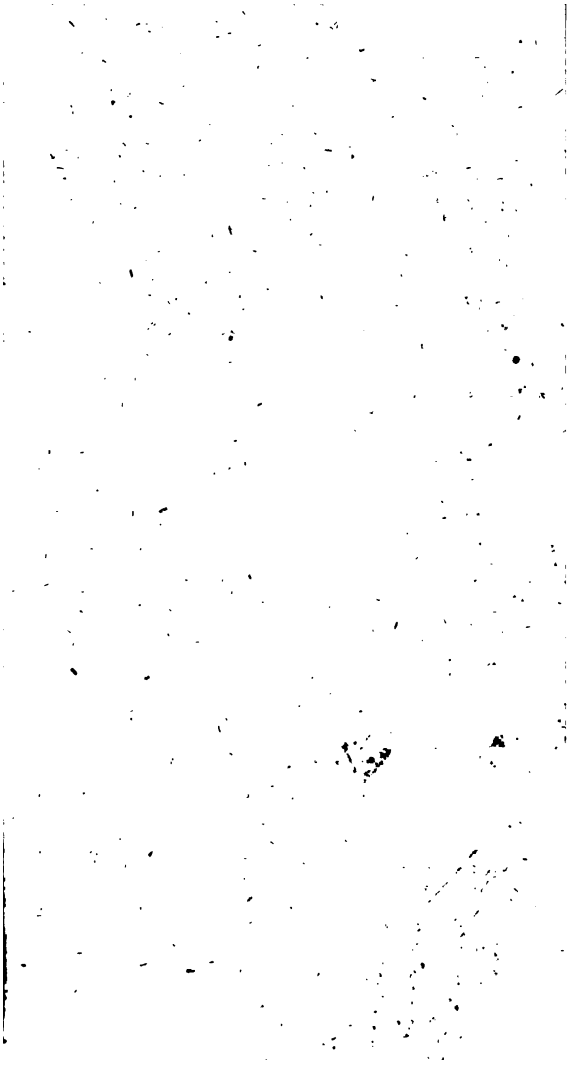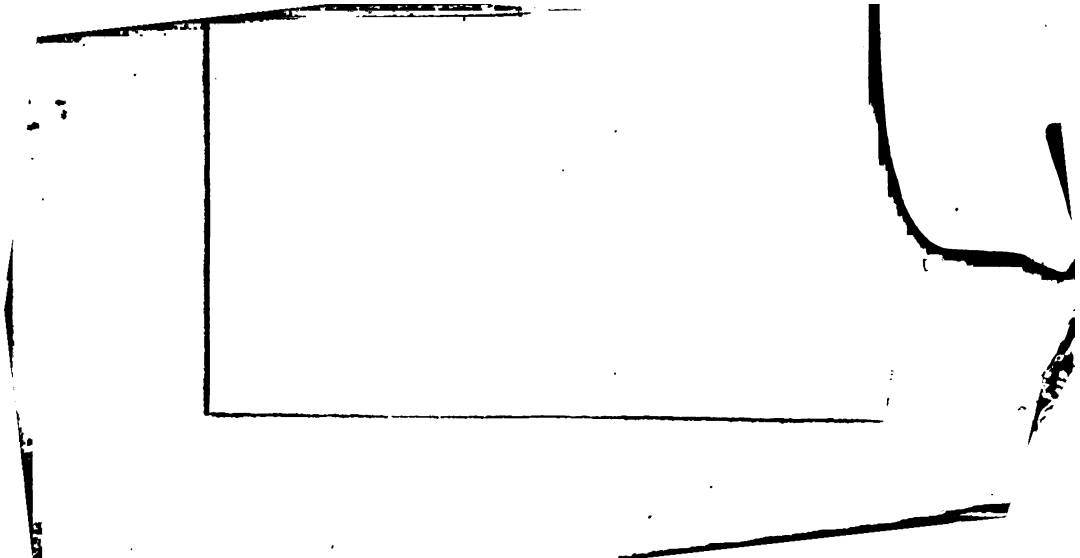
FINIS.